YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

15 päivänä joulukuuta 1999 *.

Yhdistetyissä asioissa T-33/98 ja T-34/98,

Petrotub S.A., Romanian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Roman (Romania),

ja

Republica S.A., Romanian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bukarest (Romania),

edustajanaan asianajaja Alfred L. Merckx, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Duro & Lorang, 4 boulevard Royal,

kantajina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Stephan Marquardt, avustajanaan asianajajat Hans-Jürgen Rabe, Hampuri, ja Georg M. Berrisch, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Nicholas Khan ja Viktor Kreuschitz, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

joissa kantajat vaativat yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Unkarista, Puolasta, Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa, asetuksen (ETY) N:o 1189/93 kumoamisesta ja kyseistä Kroatian tasavallasta peräisin olevaa tuontia koskevan menettelyn päättämisestä 17 päivänä marraskuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2320/97 (EYVL L 322, s. 1) kantajia koskevilta osin,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Potocki sekä tuomarit K. Lenaerts, C. W. Bellamy, J. Azizi ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.7.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Riidan perustana olevat tosiseikat

1 Euroopan unionin raudasta tai seostamattomasta teräksestä saumattomia putkia tuottavaa teollisuudenalaa suojaavan komitean vuoden 1996 heinäkuussa tekemän valituksen johdosta komissio julkaisi 31.8.1996 polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 [EYVL 1996, L 56, s. 1; kyseistä asetusta on muutettu 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2331/96, EYVL L 317, s. 1; jäljempänä perusasetus] mukaisesti ilmoituksen Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakiasta peräisin olevien tiettyjen saumattomien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen putkien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta (EYVL C 253, s. 26).

2 Samana päivänä julkaisemassaan ilmoituksessa komissio ilmoitti Unkarista, Puolasta ja Kroatian tasavallasta peräisin olevien tiettyjen saumattomien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen putkien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden välivaiheen uudelleentarkastelun aloittamisesta (EYVL C 253, s. 25). Tätä välivaiheen tarkastelua koskeva tutkimus suoritettiin samanaikaisesti näissä yhdistetyissä asioissa kyseessä olevan tutkimuksen kanssa.

3 Komissio ilmoitti 6.9.1996 päivätyllä kirjeellään menettelyn aloittamisesta Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Romanian välisellä Eurooppa-sopimuksella (EYVL L 357, s. 1; jäljempänä Eurooppa-sopimus) perustetulle assosiaationeuvostolle.

4 Petrotub S. A. -niminen yhtiö (jäljempänä Petrotub) ja Republica s. A. -niminen yhtiö (jäljempänä Republica), joiden kotipaikka on Romaniassa, tuottavat ja vievät saumattomia putkia.

5 Kyseiset yhtiöt palauttivat 9.10.1996 eli komission asettamassa määräajassa kyselylomakkeen, jonka komissio oli niille lähettänyt polkumyyntitutkimuksen yhteydessä, ja ne tekivät perusasetuksen 20 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti kirjallisen pyynnön siitä, että komissio kuulisi niitä ja että niille ilmoitettaisiin väliaikaisesti ja lopullisesti tosiasiat ja huomiot.

6 Komissio kuuli näitä yrityksiä 12.11.1996.

7 Assosiaatiokomiteassa, joka Eurooppa-sopimuksen 110 artiklan mukaisesti auttaa assosiaationeuvostoa, keskusteltiin 10.10.1996 tästä polkumyynnin vastaisesta menettelystä.

8 Komissio teki 3.—5.12.1996 Petrotubin toimitiloissa ja 6. ja 7.12.1996 Republican toimitiloissa tarkastuksen.

9 Petrotub ja Republica pyysivät 17.3.1997 päivätyillä kirjeillä komissiota saattamaan kysymyksen välittömästi assosiaationeuvoston käsiteltäväksi kummankin osapuolen kannalta hyväksyttävän ratkaisun löytämiseksi Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 2 kohdan mukaisesti siinä tapauksessa, että komissio katsoisi kyseessä olevan polkumyynnin. Komissio vastasi 19.3.1997 päivätyssä telekopiossaan, että kyseisestä polkumyynnin vastaisesta menettelystä oli keskusteltu assosiaatiokomitean 10.10.1996 pidetyssä kokouksessa, jossa komission mukaan

todettiin, että kaikkia menettelyvaatimuksia oli Romanian osalta noudatettu. Komissio totesi myös, että kantajien pyyntöä ei voida hyväksyä ja että Romanian viranomaisten olisi pitänyt esittää se.

10 Romanian hallitus lähetti 14.4.1997 komissiolle "verbaalinootin", jossa se vaati komissiota saattamaan kysymyksen assosiaationeuvoston käsiteltäväksi kummankin osapuolen kannalta hyväksyttävän ratkaisun löytämiseksi siinä tapauksessa, että komissio katsoisi kyseessä olevan polkumyynnin.

11 Komissio ilmoitti 22.5.1997 päivätyllä kirjeellä assosiaationeuvostolle päätöksestään ottaa käyttöön väliaikaisia polkumyyntitulleja. Komissio kehotti assosiaationeuvostoa ehdottomaan sitoumuksia tai pyytämään tähän menettelyyn liittyviä kysymyksiä koskevia neuvotteluja 10 päivän määräajassa väliaikaisen asetuksen julkaisemisesta kaikkien osapuolten kannalta hyväksyttävän lopullisen ratkaisun löytämiseksi.

12 Väliaikaisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta tiettyjen Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa 29 päivänä toukokuuta 1997 antamallaan asetuksella (EY) N:o 981/97 (EYVL L 141, s. 36; jäljempänä väliaikainen asetus) komissio otti käyttöön 10,8 prosentin suuruisen väliaikaisen polkumyyntitullin Petrotubin ja Republican valmistamien ja viemien, Euroopan unionin yhdistetyn nimikkeistön nimikkeisiin NC 7304 10 10, 7304 10 30 ja 7304 39 93 kuuluvien tutkimuksessa kyseessä olevien tuotteiden osalta.

13 Komissio ilmoitti näille yhtiöille 2.6.1997 olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden perusteella näiden yhtiöiden yhteisöön suuntautuvassa tuonnissa otettiin käyttöön väliaikaisia tulleja (jäljempänä väliaikainen ilmoitus).

14 Petrotub ja Republica esittivät 1.7.1997 kirjallisia huomautuksia polkumyynnistä (jäljempänä polkumyyntiä koskevat väliaikaiset huomautukset) ja vahingosta (jäljempänä vahinkoa koskevat väliaikaiset huomautukset).

15 Komission yksiköt kuulivat näitä yhtiöitä 9.7.1997, ja kumpikin yhtiö esitti tässä kuulemistilaisuudessa polkumyyntiin ja vahinkoon liittyviä väitteitään koskevat kirjalliset tiivistelmät (jäljempänä polkumyyntiin liittyviä väitteitä koskeva tiivistelmä ja vahinkoon liittyviä väitteitä koskeva tiivistelmä).

16 Komissio ilmoitti näille yhtiöille 19.8.1997 kirjallisesti, että se aikoi suositella 9,8 prosentin suuruisen lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamista näiden yhtiöiden Euroopan yhteisöön suuntautuvassa viennissä. Näissä ilmoituksissa oli liite 1, joka sisälsi polkumyyntiä koskevat lopulliset päätelmät, liite 2, jossa oli vahinkoa koskevat lopulliset päätelmät, ja liite 3, jossa luetellaan ne olennaiset kohdat, jotka oli otettava polkumyynnin lopettavaan, mahdollisesti tehtävään sitoumukseen (jäljempänä lopulliset ilmoitukset).

17 Komissio toimitti 21.8.1997 päivätyssä kirjeessään lopulliset ilmoitukset assosiaationeuvostolle ja ilmoitti tälle, että ne oli toimitettu Romanian viranomaisille.

18 Komissio ilmoitti Petrotubille ja Republicalle 4.9.1997 pidetyssä kokouksessa, että tapauksessa voitaisiin hyväksyä lopullisen ilmoituksen liitteeseen III sisältyvää hintaindeksiä ja tullista vapaata tuonnin enimmäismääriä koskevia sitoumuksia.

19 Petrotub ja Republica esittivät 5.9.1997 kirjalliset huomautukset polkumyyntiä ja vahinkoa koskevista lopullisista päätelmistä (jäljempänä polkumyyntiä kos-

kevat lopulliset huomautukset ja vahinkoa koskevat lopulliset huomautukset). Samana päivänä ne tekivät komissiolle ehdotuksen hintaa koskevaksi sitoumukseksi.

20 Komissio ilmoitti 12.9.1997 pidetyssä kokouksessa, että ainoa sitoumuksen muoto, joka voitaisiin hyväksyä, olisi se, että vahvistettaisiin tulleista vapaan tuonnin määrä ja sille hinnasto. Määrät, jotka voitaisiin tuoda maahan polkumyyntitullitta, olisivat Petrotubin osalta 9 000 tonnia ja Republican osalta 2 000 tonnia. Näiden yhtiöiden nämä määrät ylittävästä viennistä kannettaisiin 9,8 prosentin suuruinen polkumyyntitulli.

21 Vaihdettuaan komission kanssa lisäkirjelmiä Petrotub esitti 30.9.1997 päivätyssä kirjeessään ja Republica 27.10.1997 päivätyssä kirjeessään sitoumuksia, joita niiden tehtäväksi oli ehdotettu 12.9.1997 pidetyssä kokouksessa.

22 Komissio teki 24.10.1997 päätöksen 97/790/EY tiettyjen Unkarista, Puolasta, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn yhteydessä esitettyjen sitoumusten hyväksymisestä ja päätöksen 93/260/ETY kumoamisesta (EYVL L 322, s. 63).

23 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Unkarista, Puolasta, Venäjältä, Tšekin tasavallasta, Romaniasta ja Slovakian tasavallasta peräisin olevien raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa, asetuksen (ETY) N:o 1189/93 kumoamisesta ja kyseistä Kroatian tasavallasta peräisin olevaa tuontia koskevan menettelyn päättämisestä 17 päivänä marraskuuta 1997 antamallaan asetuksella (EY) N:o 2320/97 (EYVL

L 322, s.1; jäljempänä kanteen kohteena oleva asetus) neuvosto otti käyttöön 9,8 prosentin suuruisen polkumyyntitullin Petrotubin ja Republican osalta (1 artikla).

24 Kanteen kohteena olevan asetuksen 2 artiklan ja asetuksen liitteen nojalla Petrotubin ja Republican valmistamat ja yhteisöön viemät tuotteet vapautetaan 1 artiklassa käyttöönotetuista polkumyyntitulleista näiden yritysten esittämien sitoumusten rajoissa ja niiden ehtojen mukaisesti sekä komission hyväksymissä sitoumuksissa vahvistetun yhteisöön polkumyyntitullitta tuotavaksi sallitun tuotemäärän rajoissa.

Oikeudenkäyntimenettely

25 Petrotub ja Republica ovat 23.2.1998 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämillään kannekirjelmillä nostaneet nämä kanteet, jotka on kirjattu asianumeroille T-33/98 ja T-34/98.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomiostuimen laajennetun toisen jaoston puheenjohtajan 3.12.1998 antamalla määräyksellä komissio hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan vastaajan vaatimuksia. Se ei kuitenkaan ole jättänyt kirjallisia huomautuksia.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja yhdisti asianosaisia kuultuaan 31.5.1999 antamallaan määräyksellä asiat T-33/98 ja T-34/98 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn, ja prosessinjohtotoimenpiteenä se pyysi vastaajaa vastaamaan tiettyihin kysymyksiin istunnossa.

29 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 7.7.1999 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

30 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan kantajia koskevilta osin;

— kumoaa kanteen kohteena olevan asetuksen 2 artiklan kantajia koskevilta osin siltä osin kuin tässä artiklassa asetetaan lainvastaisia edellytyksiä sille, että kantajien tuonti vapautetaan polkumyyntitulleista, ja

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

32 Kantajat ovat 6.7.1999 päivätyllä telekopiollaan, jonka sisällön ne ovat vahvistaneet istunnossa, luopuneet kanteen kohteena olevan asetuksen 2 artiklan kumoamista koskevasta vaatimuksestaan. Ne ovat toistaneet muut erityisesti oikeudenkäyntikuluja koskevat vaatimuksensa, mukaan lukien ne vaatimukset, jotka liittyvät kanteen kohteena olevan asetuksen 2 artiklan kumoamista koskevaan vaatimukseen.

33 Istunnossa vastaaja vaatii, että kantajat velvoitetaan korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Pääasia

34 Kuusi kanneperustetta, joilla molemmat kantajat tai ainoastaan toinen niistä perustelee kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan kumoamisvaatimusta, koskevat Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan rikkomista ja tässä artiklassa asetettujen sääntöjen soveltamista koskevien perustelujen puuttumista; perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan rikkomista; perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan rikkomista normaaliarvoa määritettäessä; perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan rikkomista polkumyyntimarginaalia määritettäessä; perusasetuksen 3 artiklan

2 kohdan ja 5—7 kohdan rikkomista vahingon olemassaoloa määritettäessä, ja perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan ja kuulemista koskevan oikeuden rikkomista samoin kuin kanteen kohteena olevan asetuksen perustelujen riittämättömyyttä tältä osin.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan rikkomista ja perustelujen puuttumista

Tiivistelmä asianosaisten väitteistä ja niiden perusteluista

35 Kantajien mukaan Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan b alakohdassa asetetaan kaksi edellytystä sille, että yhteisön toimielimet voivat yksipuolisesti ottaa käyttöön polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä romanialaisia yrityksiä vastaan.

36 Komission on kantajien mukaan ensinnäkin välittömästi ilmoitettava assosiaationeuvostolle polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta. Kantajat myöntävät, että kanteen kohteena olevan asetuksen 6 perustelukappale huomioon ottaen komissio on nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa täyttänyt tämän ensimmäisen velvoitteensa.

37 Toiseksi komission on sen jälkeen, kun se on väliaikaisten tullien käyttöönottamiseen päätyvässä alustavassa tutkimuksessa todennut polkumyynnin olemassaolon, siirrettävä tapaus assosiaationeuvostolle, jotta se voisi ratkaista erimielisyyden 30 päivän määräajassa. Ainoastaan tässä menettelyn vaiheessa on

kantajien mukaan tarpeen löytää asiaan ratkaisu assosiaationeuvostossa. Tätä ennen polkumyynnin olemassaolo on pelkästään valituksen tehneiden yritysten esittämä väite, jonka komissio voi tutkimuksen päätteeksi hylätä.

38 Tätä tulkintaa tukee kantajien mukaan 34 artiklan 3 kohta, jonka b ja d alakohdassa tehdään ero toisaalta assosiaationeuvostolle ilmoittamisen ja toisaalta sen välillä, että asia annetaan tiedoksi assosiaationeuvostolle ja että tämä suorittaa asiaa koskevan alustavan tutkinnan (asia T-75/96 R, Söktas v. komissio, määräys 26.8.1996, Kok. 1996, s. II-859, 23—25 kohta). Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan d alakohdan mukaan komissio voi poiketa tästä kaksinkertaisesta velvollisuudesta ainoastaan silloin, kun poikkeukselliset olosuhteet edellyttävät välitöntä väliintuloa, jonka johdosta asiasta on mahdotonta ilmoittaa etukäteen tai kun siitä on mahdotonta tehdä alustavaa tutkintaa.

39 Päinvastoin kuin vastaaja väittää, Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan b alakohdan menettelyä koskevilla säännöksillä on yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 104/81, Hauptzollamt Mainz vastaan Kupferberg, 26.8.1982 annetussa tuomiossa (Kok. 1982, s. 3641, 22 ja 23 kohta) määriteltyjen kriteerien mukainen välitön oikeusvaikutus.

40 Koska menettely aloitettiin 31.8.1996 ja koska väliaikaiset tullit piti perusasetuksen 7 artiklan 1 kohdan mukaan ottaa käyttöön viimeistään yhdeksän kuukauden kuluttua tästä päivämäärästä, komission olisi kantajien mukaan pitänyt nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa saattaa asia assosiaationeuvoston käsiteltäväksi viimeistään 30.4.1997, jotta osapuolille olisi jätetty Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti 30 päivän määräaika keskinäisen ratkaisun löytämiselle.

41 Kantajien 17.3.1997 esittämästä vaatimuksesta ja Romanian viranomaisten 14.4.1997 päivätystä verbaalinootista huolimatta (ks. edellä 9 ja 10 kohta) komissio ei ole tässä tapauksessa saattanut asiaa assosiaationeuvoston käsiteltäväksi asetetussa määräajassa ennen väliaikaisten polkumyyntitullien käyt-

töönottoa. Komissio tyytyi ilmoittamaan kyseiselle neuvostolle 22.5.1997 päivätyssä kirjeessään 21.5.1997 tekemästään päätöksestä ottaa käyttöön tällaiset tullit. Paitsi väliaikainen asetus niin myös kanteen kohteena oleva asetus on kantajien mukaan lainvastainen tämän laiminlyönnin johdosta.

42 Lisäksi kantaja väittää, että kanteen kohteena olevaa asetusta ei ole perusteltu riittävästi siltä osin kuin siinä ja varsinkaan sen kuudennessa perustelukappaleessa ei esitetä mitään perustelua sille, että asiaa ei ole saatettu Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti assosiaationeuvoston käsiteltäväksi.

43 Neuvoston mukaan Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste on hylättävä. Väliaikaisen asetuksen lainvastaisuus, joka kantajien mukaan johtuu 34 artiklan rikkomisesta, ei aiheuta kanteen kohteena olevan asetuksen lainvastaisuutta; toiseksi asia siirrettiin 22.5.1997 assosiaationeuvostolle, jolla neuvoston mukaan näin ollen oli yli 30 päivää aikaa löytää hyväksyttävä ratkaisu ennen kanteen kohteena olevan asetuksen antamista; kolmanneksi kantajien ehdottama Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan tulkinta on virheellinen; neljänneksi Eurooppa-sopimuksen 34 artiklalla ei ole välitöntä oikeusvaikutusta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Eurooppa-sopimuksen 30 artiklan mukaan toinen osapuolista voi ottaa käyttöön asianmukaisia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä muun muassa oman lainsäädäntönsä mukaisesti Eurooppa-sopimuksen 34 artiklassa asetettujen edellytysten täyttyessä ja siinä määrättyjä menettelyjä noudattaen; kyseisen artiklan asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä todetaan seuraavaa:

"2. — — ennen kuin otetaan käyttöön [— — polkumyynnin vastaisia] toimenpiteitä, yhteisö tai Romania toimittaa assosiaationeuvostolle kaikki asian kannalta merkitykselliset tiedot molempien osapuolten kannalta hyväksyttävän ratkaisun löytämiseksi.

[— —]

3. Edellä 2 kohdan täytäntöönpanemiseksi sovelletaan seuraavia säännöksiä:

[— —]

b) assosiaationeuvostolle on ilmoitettava polkumyyntitapauksesta heti, kun tuontivaltion viranomaiset ovat aloittaneet tutkimuksen. Jos polkumyyntiä ei ole lopetettu tai jos mihinkään muuhun hyväksyttävään ratkaisuun ei ole päästy 30 päivän kuluessa siitä, kun asiasta annettiin tieto assosiaationeuvostolle, tuontivaltio voi ottaa käyttöön asianmukaiset toimenpiteet;

[— —]

d) kun poikkeukselliset olosuhteet edellyttävät välitöntä väliintuloa, jonka johdosta asiasta on mahdotonta ilmoittaa etukäteen tai tehdä alustavaa tutkimusta, yhteisö tai Romania voi [— —] välittömästi ottaa väliaikaisesti käyttöön sellaiset suojatoimenpiteet, jotka ovat ehdottoman tarpeellisia tilanteen korjaamiseksi, ja assosiaationeuvostolle on välittömästi ilmoitettava asiasta". *

45 Tässä tapauksessa on selvää, että komissio on 6.9.1996 päivätyssä kirjeessään ilmoittanut assosiaationeuvostolle polkumyynnin vastaisen riidanalaisen menettelyn aloittamisesta. Tämän jälkeen asiasta on lisäksi keskusteltu Eurooppa-

* Suomennettu yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

sopimuksen 110 artiklalla assosiaationeuvostoa auttamaan perustetun assosiaatiokomitean 10.10.1996 Brysselissä pidetyssä kokouksessa.

46 Päinvastoin kuin kantajat väittävät, Eurooppa-sopimuksen 34 artiklan 3 kohdan b alakohdasta ei seuraa, että komission velvollisuutena olisi ollut saattaa asia assosiaationeuvoston käsiteltäväksi toisen kerran ennen väliaikaisen asetuksen antamista.

47 On nimittäin niin, että noudattaakseen tätä säännöstä yhteisön on annettava tälle elimelle kaikki asian kannalta merkitykselliset tiedot ajoissa, jotta se voi etsiä kummankin osapuolen kannalta hyväksyttävän ratkaisun. Perusasetuksen mukaisessa järjestelmässä, jossa ainoastaan neuvostolle annetaan toimivalta ottaa käyttöön lopullisia suojatoimenpiteitä, riittää, kun nämä tiedot ilmoitetaan viimeistään 30 päivää ennen lopullisen asetuksen antamista.

48 Tältä osin asiakirjoista ilmenee, että komissio on myöhemmin ilmoittanut assosiaationeuvostolle 22.5.1997 päivätyllä kirjeellä päätöksestään ottaa käyttöön väliaikaiset polkumyyntitullit. Tässä kirjeessään komissio toimitti assosiaationeuvostolle tiedot, joihin väliaikainen asetus perustui, ja kehotti sitä ehdottamaan sitoumuksia tai vaatimaan neuvotteluja kaikista vireillä olevaa polkumyynnin vastaista menettelyä koskevista kysymyksistä kaikkien osapuolten kannalta hyväksyttävän lopullisen ratkaisun löytämiseksi. Komissio toimitti 21.8.1997 päivätyllä kirjeellään lopullisen ilmoituksen assosiaationeuvostolle.

49 Näin ollen on niin, että koska kanteen kohteena oleva asetus, jolla otetaan käyttöön lopulliset polkumyyntitullit, on annettu vasta 17.11.1997, assosiaationeuvostolla oli joka tapauksessa käytössään huomattavasti 30:tä päivää pitempi

ajanjakso yhteisön ja Romanian kannalta hyväksyttävän ratkaisun löytämiseksi sen jälkeen, kun kaikki asian kannalta merkitykselliset tiedot oli ilmoitettu tätä varten.

50 Lisäksi on niin, että vastoin kantajien väitettä, joka on joka tapauksessa jätetty perustelematta, kanteen kohteena olevaa asetusta on perusteltu tältä osin riittävästi siltä osin kuin sen kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että kyseistä asiaa koskevan alkuperäisen ilmoituksen lisäksi komissio antoi välittömästi assosiaationeuvostolle ne tiedot, joiden perusteella väliaikainen asetus annettiin, ja että neuvotteluja viejämaiden kanssa jatkettiin koko tutkimuksen ajan molemminpuolisesti hyväksyttävään ratkaisuun pääsemiseksi.

51 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on joka tapauksessa hylättävä ilman, että olisi tarpeen ensin tutkia sitä, voidaanko edellä mainittuun Eurooppasopimuksen 30 artiklaan vedota.

Toinen ja kolmas kanneperuste, jotka koskevat perusasetuksen 2 artiklan 1 ja 4 kohdan rikkomista normaaliarvoa määritettäessä ja perustelujen riittämättömyyttä

52 Kantajat riitauttavat samankaltaisten tuotteiden normaaliarvon määrittämisessä käytetyn perusasetuksen 2 artiklan mukaisen menetelmän. Tätä varten ne vetoavat kumpikin erilaiseen kanneperusteeseen, joka asiassa T-33/98 perustuu

2 artiklan 4 kohdan rikkomiseen, ja asiassa T-34/98 2 artiklan 1 kohdan rikkomiseen.

A *Asiassa T-34/98 esitetty toinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan rikkomista ja perustelujen riittämättömyyttä*

53 Tämä Republican esittämä kanneperuste jakautuu kahteen osaan. Toimielimet eivät ensiksikään normaaliarvoa määrittäessään ole jättäneet huomiotta kotimaista varastomyyntiä, joka ei ole samankaltaisten tuotteiden myyntiä. Toiseksi ne eivät myöskään ole jättäneet huomiotta kotimaista myyntiä, joka on toteutettu hyvitysjärjestelyinä ja jota ei voida katsoa tehdyn tavanomaisessa kaupankäynnissä.

1) Ensimmäisen osa, joka koskee kotimaisen varastomyynnin huomioon ottamista

Tiivistelmä asianosaisten väitteistä ja niiden perusteluista

54 Kantaja huomauttaa, että määrittääkseen normaaliarvon kotimaisten hintojen perusteella yhteisöjen toimielinten oli perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan mukaan varmistuttava, että näitä hintoja oli käytetty samankaltaisten tuotteiden tavanomaisessa kaupankäynnissä. Nyt kyseessä olevassa tapauksessa niiden olisi pitänyt kantajan mukaan jättää ottamatta huomioon varastomyynti ilman, että kantajan olisi tarpeen esittää tätä koskevaa vaatimusta, sillä kyse ei ole samankaltaisten tavaroiden myynnistä.

55 Kantajan mukaan sen varastomyynti koski (kantajan täyttämän kyselylomakkeen 4 kohdassa tarkoitettuja) "tilaustyönä" tehtyjä putkia, jotka kuitenkaan myyntihetkellä eivät täyttäneet tai eivät enää täyttäneet STAS-normin, joka on saumattomien putkien romanialainen normi, mukaisia laatuvaatimuksia. Kantajan mukaan kyse saattoi olla tietyn putkitilauksen sellaisten ylijäämäkappaleiden myynnistä, jotka eivät mahtuneet sallittujen poikkeamien puitteisiin ja joiden seinämät olivat normissa vaadittuja paksumpia tai joiden sisä- tai ulkopinnat olivat virheellisiä. Kyseisillä tuotteilla ei ole laatutodistusta toisin kuin viedyillä tuotteilla. Tämän johdosta varastomyynti tapahtui kantajan mukaan normaalia huomattavasti alemmilla hinnoilla eikä sitä siis voitu pitää tavanomaisena kaupankäyntinä tai samankaltaisten tuotteiden myyntinä. Tämä myynti vastasi 44:ää prosenttia kantajan tutkimusajanjakson aikana toteuttamasta, raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien kokonaismyynnistä.

56 Varastomyynti ei kantajan mukaan liity mitenkään (myös kyselylomakkeen 4 kohdassa tarkoitettuun) "varastosta tapahtuvaan myyntiin" eli siihen, että myydään keskeytyksettä valmistettuja tuotteita sitä mukaa kuin ostajia ilmaantuu. Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kantaja myöntää ilmoittaneensa kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa, että sen kotimaan myynti tapahtui "tilauksesta" eikä "varastosta". Tällä kysymyksellä ei kantajan mukaan kuitenkaan ole merkitystä asian kannalta. Päinvastoin kuin kantajan "varastossa olevat" tuotteet, kyselylomakkeessa tarkoitetut "varastosta" myydyt tuotteet ovat kantajan mukaan nimittäin samalla tavalla laatunormien mukaisia kuin "tilauksesta" myydyt tuotteet.

57 Kantaja myöntää ottaneensa esille varastomyynnin huomiotta jättämistä koskevan kysymyksen ensimmäisen kerran 9.7.1997 pidetyssä kuulemistilaisuudessa ja kyseisessä kuulemistilaisuudessa esittämässään polkumyyntiä koskevien väitteiden tiivistelmässään. Näitä huomautuksia ei kantajan mukaan ole kuitenkaan esitetty liian myöhään, sillä ainoa lainsäädännössä säädetty määräaika huomautusten huomioonottamiselle on perusasetuksen 20 artiklan 5 kohdassa säädetty määräaika.

58 Kantaja on lisäksi tämän kuulemistilaisuuden jälkeen toimittanut komissiolle 14.7.1997 tietoteknisesti laaditun selvityksen, johon kuului luettelo varasto-

myynnistä tutkimusajanjaksona. Tästä asiakirjasta ilmenee kantajan mukaan, että kantaja on selvästi selostanut komissiolle, että varastossa olevat tuotteet, jotka kuuluvat tietoteknisesti laaditun selvityksen koodeihin N ja Z, oli lähtökohtaisesti valmistettu STAS-normin mukaisiksi mutta että ne loppujen lopuksi eivät vastanneet tätä normia, koska niissä oli pieniä virheitä. Kantaja esitti 15.7.1997 päivätyssä kirjeessään lisäselityksiä tästä tietoteknisesti laaditusta selvityksestä ja siinä käytetyistä koodeista.

59 Yhteisöjen toimielimet ovat kantajan mukaan joka tapauksessa välttämättäkin saaneet tietää varastomyyntiä koskevasta ongelmasta tehdessään tarkastuksen paikan päällä. Tästä on osoituksena 2.6.1997 päivätyn väliaikaisen ilmoituksen sivulla 2 oleva komission seuraava toteamus: "yhtiö on vastauksessaan ilmoittanut vieneensä kyseistä tuotetta 2 041 tonnia yhteisöön. Paikan päällä suoritetussa tarkastuksessa on kuitenkin ilmennyt, että tiettyä osuutta tästä kokonaismäärästä ei voitu pitää samanlaisina tuotteina kuin kotimarkkinoilla myytyjä tuotteita, sillä se koostuu putkista, joilla ei ollut laatutodistusta".

60 Kaikkien näiden syiden johdosta kanteen kohteena olevassa asetuksessa on kantajan mukaan ilmeinen arviointivirhe ja sitä on perusteltu riittämättömästi siltä osin kuin siinä todetaan, että missään yrityksen toimittamissa asiakirjoissa komissio ei kyennyt tekemään eroa varastomyynnin ja muunlaisen myynnin välillä eikä sellaisen myynnin, jolla oli laatutodistus, ja sellaisen myynnin välillä, jolla ei sitä ollut (19 perustelukappaleen viides kohta).

61 Neuvosto korostaa ensinnäkin, että kantajan pyyntö siitä, että sen varastomyyntiä ei otettaisi huomioon laskettaessa normaaliarvoa, on esitetty liian myöhään. Toiseksi se katsoo, että kantajan väitteitä, joiden mukaan varasto-

myyntiä ei saanut ottaa huomioon laskettaessa normaaliarvoa, ei ole perusteltu tosiseikoilla.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

62 Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen ja toisen alakohdan mukaan "normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin. Jos viejä ei tuota tai myy samankaltaista tuotetta viejämaassa, normaaliarvo määritetään muiden myyjien tai tuottajien hintojen perusteella."

63 On todettava, että kantajan väitteitä, joiden mukaan sen varastossa olevat tuotteet eivät ole perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja samankaltaisia tuotteita, koska ne eivät vastaa STAS-normia tai koska niillä ei ole laatutodistusta, ei ole perusteltu millään riittävällä näytöllä.

64 Erityisesti on todettava, että ainoa näyttö, johon kantaja vetoaa sekä hallinnollisessa menettelyssä että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, on automaattisella tietojenkäsittelyllä laadittu selvitys, jossa on luettelo kantajan tutkimusajanjaksona toteuttamasta varastomyynnistä. Tässä asiakirjassa mainitaan STAS-normi useiden varastossa olevien tuotteiden osalta, eikä sen perusteella voida, kantajan kyseisessä asiakirjassa olevan luettelon tulkinnan osalta antamien selitysten nojalla, päätellä, että varastossa olevilla tuotteilla ei ollut laatutodistusta tai ettei niillä enää ollut sitä, tai määritellä, vastasivatko ne myyntihetkellä STAS-normia vai eivät.

65 Tästä seuraa, että varastomyynnin huomioonottamista koskevaa väitettä ei voida hyväksyä.

66 Samoin on todettava, että päinvastoin kuin kantaja väittää, neuvosto on perustellut kanteen kohteena olevaa asetusta tältä osin riittävästi todetessaan edellä kerratussa 19 perustelukappaleessa, että komissio ei kyennyt erottelemaan myyntiä tuotteiden perusteella.

67 Tästä seuraa, että toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

2) Toinen osa, joka koskee hyvitysjärjestelyin toteutetun kotimaisen myynnin huomioonottamista

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

68 Kantajan mukaan kotimaan myynti, jossa maksuvälineenä käytettiin muuta kuin rahaa, oli noin 24 prosenttia kyseisen tuotteen kotimaisesta myynnistä tutkimusajanjaksona. Kantaja väittää, että suuret asiakkaat, kuten romanialaiset julkisia palveluja tarjoavat yritykset, olivat edellyttäneet hyvitysjärjestelyn käyttämistä, ja tässä yhteydessä käytetty hinta, josta ei ollut neuvottelemista, oli huomattavasti normaalia markkinahintaa pienempi. Tätä myyntiä ei näin ollen olisi pitänyt perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan ottaa huomioon normaaliarvon määrittämisessä.

69 Kantaja ei ole maininnut tätä myyntiä kyselylomakkeeseen antamassaan vastauksessa, koska sitä ei ollut kehotettu tekemään näin. Se myöntää ottaneensa sellaista myyntiä, jossa maksuvälineenä käytettiin muuta kuin rahaa, koskevan kysymyksen esille ensimmäisen kerran 9.7.1997 pidetyssä kuulemistilaisuudessa samoin kuin tuossa yhteydessä esittämässään polkumyyntiin liittyviä väitteitä koskevassa tiivistelmässään. Lisäksi asiakirja, jonka otsikkona on "Total Value of

Compensatory Arrangements" (Hyvitysjärjestelyjen kokonaisarvo) ja johon sisältyy luettelo näistä järjestelyistä, on toimitettu komissiolle edellä mainitun tiivistelmän liitteessä. Kantaja on myöhemmin täsmentänyt tämän asiakirjan sisältöä komissiolle 21.7.1997 lähettämässään telekopiossa. Pyyntöä siitä, että hyvitysjärjestelyllä toteutettua myyntiä ei otettaisi huomioon normaaliarvoa laskettaessa, ei kantajan mukaan kuitenkaan ole esitetty perusasetuksen 20 artiklan 5 kohdassa asetettuun määräaikaan nähden liian myöhään.

70 Lisäksi kantaja väittää, että perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan yhteisöjen toimielinten on selvitettävä tutkimuksen aikana suoritettavalla tarkastuksella, onko kotimaisessa myynnissä käytetty hyvitysjärjestelyjä. Jos näin olisi, olisi voimassa olettamus, jonka mukaan myyntiä ei ole toteutettu tavanomaisessa kaupankäynnissä, elleivät yhteisöjen toimielimet osoita, että tällainen yhteys ei vaikuttanut käytettyihin hintoihin.

71 Kun kanteen kohteena olevassa asetuksessa — sen 19 perustelukappaleessa — tyydytään nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa esittämään, että "tutkimuksen aikana todettiin, että myynti, jossa maksut suoritettiin muuna kuin rahana, oli tosiaankin tavanomaista kaupankäyntiä", ilman, että siinä ilmoitettaisiin, olivatko yhteisöjen toimielimet tutkineet, olivatko nämä hyvitysjärjestelyt vaikuttaneet tässä myynnissä käytettyihin hintoihin, mikä niiden edellytetään perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan tekevän, kanteen kohteena olevaa asetusta on kantajan mukaan perusteltu riittämättömästi.

72 Neuvosto puolestaan väittää, että kantajan pyyntö sen myynnin, jossa väitetään käytetyn hyvitysjärjestelyjä, huomiotta jättämisestä oli hylättävä, koska se oli

esitetty liian myöhään ja koska kantajan väitteiden tueksi ei ole esitetty mitään näyttöä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

73 Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan "sellaisten osapuolten, joiden välillä näyttää olevan yhtiösuhde tai hyvitysjärjestely, välisiä hintoja ei voida pitää tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettuina ja niitä voidaan käyttää normaaliarvon määrittämisessä vain, jos vahvistetaan, että tällainen yhteys ei vaikuta hintoihin".

74 On pakko todeta, että kantaja ei ole esittänyt näyttöä eikä toimittanut mitään tietoja, jonka perusteella voitaisiin olettaa, että hyvitysjärjestelyt, joihin se vetoaa ja jotka mainitaan tutkimusajanjaksona hyvitysjärjestelyillä toteutettua myyntiä koskevassa asiakirjassa, jonka otsikkona on "Total Value of Compensatory Arrangements", olisivat vaikuttaneet näissä liiketoimissa käytettyihin hintoihin perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa edellytetyllä tavalla.

75 Lisäksi on todettava, että koska kantaja ei ole esittänyt mitään päinvastaista näyttöä, neuvosto on kanteen kohteena olevassa asetuksessa perustellut riittävästi sitä, että se on kieltäytynyt normaaliarvoa määrittäessään jättämästä ottamatta huomioon myyntiä, jossa maksut suoritettiin muuna kuin rahana, kun se totesi, että "myynti, jossa maksut suoritettiin muuna kuin rahana, oli tosiaankin tavanomaista kaupankäyntiä".

76 Tästä seuraa, että toisen kanneperusteen kummatkin osat on joka tapauksessa hylättävä.

B *Asiassa T-33/98 esitetty kolmas kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan rikkomista ja perustelujen riittämättömyyttä*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

77 Kantajana oleva Petrotub korostaa, että yhteisöjen toimielimet ovat ylittäneet harkintavaltansa rajat määrittäessään normaaliarvoa ja perustelleet riittämättömästi päätöstään tältä osin, kun ne ovat päätyneet soveltamaan perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa säädettyä 20 prosentin kriteeriä määrittääkseen sen, onko yksikkökustannuksia alhaisemmalla hinnalla tapahtunut myynti "määrältään huomattava".

78 Tässä 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa määritelty ensimmäinen kriteeri, jonka mukaan myyntihinnan painotettua keskiarvoa on verrattava painotettuun keskimääräiseen yksikkökustannukseen, on kantajan mukaan "tavanomainen" kriteeri, jonka avulla määritetään, voidaanko yksikkökustannuksia alhaisemmalla hinnalla tapahtunutta myyntiä pitää määrältään huomattavana. Kyseinen kriteeri on otettu käyttöön tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä vuoden 1994 polkumyyntikoodi), joka on Maailman kauppajärjestön perustamissopimuksen (WTO; EYVL L 336, s. 3) liitteenä 1A, 2.2.1 kohdan täytäntöönpanemiseksi. Jälkimmäistä kriteeriä, jonka mukaan on tarkistettava, onko kannattamattoman myynnin määrä vähintään 20 prosenttia normaaliarvon määrityksessä käytetystä myynnistä, ja jota tavallisesti sovellettiin ennen tätä muutosta, voidaan enää käyttää ainoastaan "toissijaisesti".

79 Lisäksi kantaja väittää, että se, että nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa tätä jälkimmäistä 20 prosentin kriteeriä on sovellettu sen määrittämiseksi, onko kannattamaton myynti kotimarkkinoilla ollut määrältään huomattavaa, jolloin se voitiin näin ollen jättää huomiotta määritettäessä normaaliarvoa, johti siihen, että kannattamattomia liiketoimia 17 tuoteryhmässä 24 tuoteryhmästä ei ole otettu huomioon. Normaaliarvo on siis vahvistettu 17 tuoteryhmälle pelkästään kannattavien liiketoimien perusteella ja seitsemälle tuoteryhmälle sekä kannat-

tavien että kannattamattomien liiketoimien perusteella. Edellä mainitun ensimmäisen kriteerin soveltaminen olisi kantajan mukaan sen sijaan johtanut virheettömämpään tulokseen, koska normaaliarvo olisi tuolloin määritelty ottaen huomioon kaikki sekä kannattavat että kannattamattomat liiketoimet 18 tuoteryhmässä 24 tuoteryhmästä.

80 Perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan jälkimmäisen kriteerin soveltaminen nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa, mikä on johtanut tähän kohtuuttomaan tulokseen, on kantajan mukaan vastoin EY:n perustamissopimuksen 3 b artiklassa (josta on tullut EY 5 artikla) vahvistettua suhteellisuusperiaatetta (ks. asia T-162/94, NMB France ym. v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-427, 69 ja 73 kohta).

81 Lisäksi kantaja väittää, että kanteen kohteena olevaa asetusta on perusteltu riittämättömästi siltä osin kuin kyse on tämän jälkimmäisen kriteerin valitsemisesta, sillä kantaja on hallinnollisessa menettelyssä useasti ilmoittanut olevansa eri mieltä tästä valinnasta.

82 Neuvosto ei hyväksy tulkintaa, jonka kantaja esittää perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdasta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

83 Perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että "kun samankaltaista tuotetta myydään viejämaan kotimarkkinoilla tai kolmanteen maahan hinnoilla, jotka ovat alhaisempia kuin tuotannon (kiinteät ja muuttuvat) yksikkökustannukset lisättynä myynti-, hallinto- ja muilla kustannuksilla, myynnin voidaan hintansa vuoksi katsoa poikkeavan tavanomaisessa

kaupankäynnissä käytetystä ja se voidaan jättää huomioon ottamatta normaaliarvoa määritettäessä vain, jos määritetään myynnin tapahtuneen pidennetyn ajanjakson kuluessa huomattavissa määrin ja hinnoilla, joilla ei voida kattaa kaikkia kustannuksia kohtuullisen ajan kuluessa".

84 Kyseisen asetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannen alakohdan mukaan "yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla tapahtuvaa myyntiä pidetään määrältään huomattavana tämän ajanjakson kuluessa, jos vahvistetaan, että myyntihinnan painotettu keskiarvo on painotettua keskimääräistä yksikkökustannusta alhaisempi tai että yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla tapahtuvan myynnin määrä on vähintään 20 prosenttia normaaliarvon määrityksessä käytetystä myynnistä".

85 Tästä seuraa, että perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa asetetaan kaksi vaihtoehtoista kriteeriä, joiden avulla määritellään, onko tuotannon yksikkökustannuksia alhaisemmalla hinnalla tapahtunutta myyntiä pidettävä määrältään huomattavana. Tässä säännöksessä nimittäin todetaan — kuten konjunktion "tai" käytöstä ilmenee — nimenomaisesti, että riittää, että toinen näistä kriteereistä täyttyy, jotta tällaista myyntiä pidettäisiin määrältään huomattavana.

86 Päinvastoin kuin kantaja väittää, tämä tulkinta ei ole ristiriidassa vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.2.1 kohdan kanssa, kun sitä luetaan yhdessä selityksen nro 5 kanssa, jossa täsmennetään, että "yksikkökustannuksia halvemmalla tapahtuva myynti on huomattavaa silloin, kun viranomaiset osoittavat, että normaaliarvon määrittämiseen käytettyjen liiketapahtumien myyntihinnan painotettu keskiarvo on alhaisempi kuin yksikkökustannuksien painotettu keskiarvo tai että yksikkökustannuksia halvemmalla tapahtuvan myynnin määrä on vähintään 20 prosenttia siitä määrästä, joka on myyty normaaliarvon määrittämiseen käytetyissä liiketapahtumissa".

87 Näin ollen yhteisöjen toimielimet ovat nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa voineet perustellusti soveltaa perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa säädettyä jälkimmäistä kriteeriä, jonka mukaan on tarkistettava, oliko yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla tapahtuvan myynnin määrä vähintään 20 prosenttia normaaliarvon määrityksessä käytetystä myynnistä.

88 Kantaja ei kiistä sitä, että tämä kriteeri on täyttynyt 17 sellaisen tuoteryhmän osalta, joiden osalta komissio ei ole ottanut huomioon kannattamatonta myyntiä normaaliarvoa määrittäessään siltä osin kuin kannattamaton myynti oli vähintään 20 prosenttia kokonaismyynnistä.

89 Kantajan niiden väitteiden osalta, joiden mukaan suhteellisuusperiaatetta on rikottu, on todettava, että perusasetuksessa mainittujen erilaisten laskumenetelmien välillä tehtävä valinta edellyttää monitahoisten taloudellisten tilanteiden arviointia, joten yhteisöjen tuomioistuinten suhteellisuusperiaatteen noudattamisen osalta harjoittaman valvonnan on tällä alalla rajoituttava koskemaan sitä, onko valittu menetelmä ilmeisen sopimaton tavoiteltuun päämäärään nähden (asia 255/84, Nachi Fujikoshi v. neuvosto, tuomio 7.5.1987, Kok. 1987, s. 1861, 21 kohta ja em. asia NMB France ym. v. komissio, tuomion 72 ja 73 kohta).

90 On kuitenkin todettava, että perusasetuksen 2 artiklan 4 kohta koskee tarkasteltavana kulloinkin olevan tuotteen normaaliarvon määrittämistä polkumyynnin olemassaolon toteamiseksi samankaltaisten tuotteiden tavanomaisessa kaupankäynnissä vientimaassa käytettyjen hintojen perusteella, mikä edellyttää sitä, että myyntiä, joka on toteutettu hinnoilla, jotka ovat alhaisempia kuin yksikkökustannukset, joihin on lisätty myynti- ja yleiskustannuksia, ei oteta huomioon, kun kyseisen myynnin määrä on huomattava pidennettynä ajanjaksona.

91 Tässä yhteydessä pelkästään se kantajien mainitsema seikka, että perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetyn 20 prosentin kriteerin soveltaminen on johtanut siihen, että yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla toteutettuja liiketoimia ei ole otettu huomioon 17 tuoteryhmässä 24 tuo-

teryhmästä, ei sellaisenaan osoita, että tämä kriteeri olisi ollut ilmeisen sopimaton tavoiteltuun päämäärään nähden eli siihen nähden, että normaaliarvo määritetään siten, että jätetään juuri ottamatta huomioon pidennetyn ajanjakson aikana toteutettu määrältään huomattava kannattamaton myynti. Tästä seikasta ilmenee ainoastaan, että näissä 17 tuoteryhmässä vähintään 20 prosenttia myynnistä toteutettiin jatkuvasti yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla.

92 Ei voida katsoa, että kanteen kohteena olevaa asetusta olisi perusteltu riittämättömästi siltä osin kuin sen 19 perustelukappaleen kolmannessa kohdassa täsmennetään tämän osalta, että komissio katsoi perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan mukaisesti, että tappiollista myyntiä ei ollut otettava huomioon normaaliarvoa määritettäessä, jos kyseinen myynti on enemmän kuin 20 prosenttia kaikesta kotimaisesta myynnistä ottaen huomioon perusasetuksen säännökset ja yhteisön vakiintunut käytäntö normaaliarvon määrityksessä.

93 Tästä seuraa, että kolmas kanneperuste on hylättävä.

Asiassa T-33/98 esitetty neljäs kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan rikkomista

94 Kantajana oleva Petrotub muistuttaa, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei tasapuolista vertailua koskevista säännöksistä muuta johdu, polkumyyntimarginaalien olemassaolo tutkimusajanjakson aikana määritetään tavallisesti normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken yhteisöön suuntautuvan viennin hintojen painotetun keskiarvon välisellä vertailulla tai yksittäisten normaaliar-

vojen ja yhteisöön suuntautuvan viennin yksittäisten hintojen välisellä vertailulla kunkin liiketapahtuman osalta. Painotettuun keskiarvoon perustuvaa normaaliarvoa voidaan kuitenkin verrata yhteisöön suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintoihin, jos vientihintojen rakenteessa on eri ostajien, alueiden tai ajanjaksojen välillä huomattavia eroja ja jos harjoitetun polkumyynnin tosiasiallinen laajuus ei käy ilmi tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä määritettyjen menetelmien avulla. Tässä kohdassa ei suljeta pois mahdollisuutta käyttää otoksia 17 artiklan mukaisesti."

95 Petrotub väittää ensinnäkin, että yhteisöjen toimielimet ovat jättäneet selittämättä, vaikka niiden velvollisuutena olisi perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaan ollut näin tehdä, miksi normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaiken yhteisöön suuntautuvan viennin hintojen välisellä vertailulla saataisiin tavanomaisia menetelmiä paremmin selville polkumyynnin laajuus; toiseksi se väittää, että yhteisöjen toimielimet ovat määritelleet polkumyyntimarginaalin tutkimusajanjakson ulkopuolelle jäävien seikkojen perusteella, ja kolmanneksi se korostaa, että kyseiset toimielimet ovat jättäneet näyttämättä, että vientihinnat olisivat vaihdelleet eri ostajien tai ajanjaksojen välillä.

A *Väite siitä, että polkumyyntimarginaalin määrittämismenetelmän valintaa ei ole perusteltu*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

96 Kantaja väittää, että voidakseen poikkeuksellisesti turvautua normaaliarvon painotetun keskiarvon ja kaikkien yhteisöön suuntautuvien yksittäisten vientitapahtumien hintojen painotetun keskiarvon vertailumenetelmään yhteisöjen toimielinten on muun muassa esitettävä perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan nojalla kunkin yrityksen osalta erikseen syy, jonka johdosta tällä menetelmällä saadaan selville polkumyynnin todellinen laajuus paremmin kuin edellä maini-

tuilla tavanomaisilla menetelmillä ("symmetriset" menetelmät), joissa verrataan painotettua keskiarvoa painotettuun keskiarvoon tai liiketointa liiketoimeen.

97 Kantaja väittää, että edellä mainittua 2 artiklan 11 kohtaa, joka on otettu perusasetukseen vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.4.2 kohdan täytäntöönpanemiseksi, on tulkittava tämän kohdan valossa. Tämän 2.4.2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että menetelmää, jossa normaaliarvon painotettua keskiarvoa verrataan yksittäisten vientitapahtumien hintoihin, voidaan käyttää vain silloin, kun vientihintojen vaihteluja eri ostajien, alueiden tai ajanjaksojen välillä ei voida ottaa asianmukaisella tavalla huomioon käytettäessä jompaa kumpaa kahdesta tavanomaisesta menetelmästä, ja kun selitetään, minkä takia näitä hintojen eroja ei voida ottaa huomioon käytettäessä tavanomaisia menetelmiä. Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kanteen kohteena olevassa asetuksessa ei ole esitetty tällaista selitystä.

98 Yhteisöjen toimielimet eivät myöskään ole kantajan osalta osoittaneet yksityiskohtaisesti, että polkumyyntimarginaalin tavanomaisilla määritysmenetelmillä ei voitaisi saada selville kantajan harjoittaman polkumyynnin todellista laajuutta.

99 Vastausvaiheessa kantaja väittää, että yhteisöjen toimielimet ovat rikkoneet myös perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa, sillä ne ovat tyytyneet vertailemaan ensimmäistä kahdesta symmetrisestä menetelmästä kolmanteen menetelmään, jossa normaaliarvon painotettua keskiarvoa verrataan yksittäisten vientitapahtumien hintoihin, ja ne ovat jättäneet vertaamatta jälkimmäistä symmetristä menetelmää tähän kolmanteen menetelmään. Tästä seuraa, että toimielimet eivät ole näyttäneet, että polkumyyntimarginaalin kahta symmetristä määritysmenetelmää soveltamalla ei olisi voitu saada selville harjoitetun polkumyynnin todellista laajuutta.

100 Neuvoston mukaan kantajan väitteitä, jotka perustuvat vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.4.2 kohtaan, ei ole esitetty tutkimuksen aikana eikä kannekirjelmässä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan niitä ei siis voida ottaa tutkittavaksi. Tämä koskee väitettä, jonka mukaan yhteisöjen toimielinten olisi pitänyt verrata yksittäisiä normaaliarvoja yksittäisten vientitapahtumien hintoihin ja varmistettava, voitiinko tämän vertailumenetelmän avulla saada selville harjoitetun polkumyynnin todellinen laajuus. Sama koskee väitettä, jonka mukaan näiden toimielinten olisi pitänyt selittää, miksi vientihintojen vaihteluja ei voida ottaa asianmukaisesti huomioon sovellettaessa kahta tavanomaista menetelmää.

101 Joka tapauksessa on neuvoston mukaan niin, että nämä väitteet eivät ole perusteltuja. Perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdasta ilmenee neuvoston mukaan selvästi, että yhteisöjen toimielimet voivat valita jomman kumman näistä kahdesta edellä mainitusta tavanomaisesta menetelmästä. Niillä on tältä osin harkintavaltaa ja ne käyttävät vain hyvin harvoin menetelmää, jossa yksittäisiä normaaliarvoja verrataan yksittäisiin vientihintoihin, sillä tällaista menetelmää pidetään yleisesti käyttökelvottomana ja hieman mielivaltaisena.

102 Lisäksi neuvosto toteaa, että 2 artiklan 11 kohdan toisen virkkeen mukaan kolmanteen menetelmään turvautumiseksi riittää, että yhteisöjen toimielimet näyttävät, että vientihinnat vaihtelevat ja että ensiksi valitulla tavanomaisella menetelmällä ei voida saada selville polkumyynnin todellista laajuutta. Tämä tulkinta vastaa täysin vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.4.2 kohtaa.

103 Neuvosto nimittäin katsoo, että yhteisöjen toimielinten velvollisuutena ei ole selittää, miksi vientihintojen vaihteluja ei voida ottaa riittävästi huomioon käytettäessä jompaa kumpaa kahdesta ensimmäisestä menetelmästä. Se, että näillä tavanomaisilla menetelmillä ei voida saada selville polkumyynnin todellista laajuutta, muodostaa GATTin vuoden 1994 polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4.2 artiklassa edellytetyn selityksen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

104 Kannekirjelmässään kantaja väittää yhteisöjen toimielinten jättäneen vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.4.2 kohdan vastaisesti selittämättä, miksi normaaliarvon painotetun keskiarvon ja yksittäisten vientitapahtumien hintojen vertailulla saadaan symmetrisiä menetelmiä paremmin selville polkumyynnin todellinen laajuus.

105 Vaikka vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen säännöksiä on tulkittava vuoden 1994 polkumyyntikoodin valossa (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 30—32 kohta), on kuitenkin niin, että polkumyyntitoimenpiteiltä suojautumista koskevasta järjestelmästä säädetään pelkästään tässä asetuksessa. Vuoden 1994 polkumyyntikoodin 2.4.2 kohdassa tarkoitettu velvollisuus selittää, miksi symmetrisillä menetelmillä ei voida saada selville polkumyynnin todellista laajuutta, ei siis sellaisenaan ole sovellettava normi. On kuitenkin todettava, että perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa ei mainita tämäntyyppistä erityistä selitysvelvollisuutta.

106 Kuitenkin on niin, että siltä osin kuin tämä kanneperuste voidaan ymmärtää siten, että kantaja väittää kanteen kohteena olevan asetuksen perusteluja riittämättömiksi, on muistettava, että perustamissopimuksen 190 artiklassa (josta on tullut EY 253 artikla) määrätyissä perusteluissa on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava yhteisön toimielimen tekemän riidanalaisen toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviää sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Perusteluvelvollisuuden laajuutta arvioitaessa on otettava huomioon asiayhteys ja menettely, joissa kanteen kohteena oleva asetus on annettu, samoin kuin kaikki kyseistä asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. viimeksi asia T-48/96, Acme Industry Co. Ltd. v. neuvosto, tuomio 12.10.1999, Kok. 1999, s. II-3089, 141 kohta).

107 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kanteen kohteena olevan asetuksen perusteluja on arvioitava ottaen erityisesti huomioon hallinnollisessa menettelyssä kantajalle annetut tiedot ja ne kantajan siinä esittämät huomautukset, jotka koskevat polkumyyntimarginaalin määrittelemiseksi sovellettavaa vertailumenetelmää.

108 Väliaikaisen asetuksen 28 perustelukappaleessa komissio täsmensi seuraavaa:

"Kunkin tuoteryhmän normaaliarvon painotettua keskiarvoa verrattiin mukautettuihin yksittäisiin vientihintoihin perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti. Tämä oli välttämätöntä harjoitetun polkumyynnin tosiasiallisen laajuuden selvittämiseksi, koska vientihintojen rakenteessa oli eri asiakkaiden ja alueiden välillä huomattavia eroja." Komissio toisti tämän kantansa 2.6.1997 päivätyssä väliaikaisessa ilmoituksessa.

109 Polkumyyntiä koskevissa 1.7.1997 päivätyissä väliaikaisissa huomautuksissaan ja 9.7.1997 pidetyssä kuulemistilaisuudessa kantaja on kiistänyt komission kannan ja väittänyt, että komission olisi pitänyt käyttää symmetristä menetelmää, jossa verrataan normaaliarvon painotettua keskiarvoa kaiken Petrotubin yhteisöön suuntautuneen viennin hintojen painotettuun keskiarvoon. Kantaja on 11.7.1997 päivätyssä kirjeessään lisäksi korostanut, että normaaliarvon painotetun keskiarvon ja sen kaiken yhteisöön suuntautuneen viennin hintojen painotetun keskiarvon vertailulla päädytään polkumyyntimarginaaliin, joka on huomattavasti pienempi kuin komission käyttämällä menetelmällä tulokseksi saatu polkumyyntimarginaali.

110 Komissio täsmensi 19.8.1997 päivätyssä lopullisessa ilmoituksessaan Petrotubin osalta, että vientihinnat vaihtelivat huomattavasti eri ajanjaksoina (elokuusta

1995 huhtikuuhun 1996 kestäneen ajanjakson ja toukokuusta 1996 elokuuhun 1996 kestäneen ajanjakson välillä). Komissio totesi, että kaikkien romanialaisten yhtiöiden osalta menetelmällä, jossa painotettua keskiarvoa verrataan painotettuun keskiarvoon, ja menetelmällä, jossa painotettua keskiarvoa verrataan yksittäiseen liiketoimeen, saatujen polkumyyntimarginaalien ero oli sellainen, että siitä voitiin päätellä, että ensiksi mainitulla menetelmällä ei voitu saada selville polkumyynnin todellista laajuutta.

111 Kantaja esitti 8.9.1997 päivätyissä polkumyyntiä koskevissa lopullisissa huomautuksissaan uudestaan, että polkumyyntimarginaali oli määriteltävä käyttämällä menetelmää, jossa painotettua keskiarvoa verrataan painotettuun keskiarvoon.

112 Kanteen kohteena olevan asetuksen 22 perustelukappaleessa neuvosto toteaa seuraavaa:

"Eräs yritys väitti, että polkumyyntimarginaalia ei olisi laskettava vertaamalla painotettuja keskimääräisiä normaaliarvoja kunkin vastaavan ryhmän mukautettuun vientihintaan liiketoimikohtaisesti, vaan vertaamalla painotettuja keskimääräisiä normaaliarvoja painotettuun keskimääräiseen vientihintaan.

Tämä väite hylättiin sen jälkeen, kun kaikkien romanialaisten yritysten osalta käytettyä menetelmää tarkasteltiin uudelleen ja havaittiin, että

— yhden yrityksen osalta polkumyyntimarginaali pysyi samana riippumatta käytetystä menetelmästä, sillä sen kaikki vienti tapahtui polkumyynnillä,

— kolmen yrityksen osalta havaittiin, että vientihinnat erosivat merkittävästi viennin määräpaikan tai ajankohdan mukaan.

Edellä todettu huomioon ottaen ja perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti menetelmästä, jossa ajankohdan mukaista painotettua keskimääräistä normaaliarvoa verrataan liiketoimikohtaisesti yksittäisiin mukautettuihin vientihintoihin, pidettiin kiinni lopullista määritystä varten."

113 Näin ollen kanteen kohteena olevassa asetuksessa esitetään syyt, joiden johdosta yhteisöjen toimielimet ovat päättäneet soveltaa kriteeriä, jonka mukaan normaaliarvon painotettua keskiarvoa verrataan yksittäisten vientitapahtumien hintoihin.

114 Näissä olosuhteissa ja koska kantaja ei ole hallinnollisessa menettelyssä esittänyt mitään erityistä väitettä, jonka johdosta olisi mahdollisesti ollut tarpeen esittää yksityiskohtaisemmat perustelut (ks. asia T-164/94, Ferchimex v. komissio, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 90 ja 118 kohta), ei voida katsoa, että kanteen kohteena olevaa asetusta olisi perusteltu riittämättömästi siltä osin kuin kyse on siitä, kuinka yhteisöjen toimielimet ovat soveltaneet perusasetuksen 2 artiklan 11 kohtaa.

115 Siltä osin kuin kantaja väittää, että yhteisöjen toimielimet ovat tyytyneet tutkimaan ensimmäistä symmetristä menetelmää (eli menetelmää, jossa painotettua keskiarvoa verrataan painotettuun keskiarvoon) ja että ne ovat jättäneet varmistamatta, saisiko perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa tarkoitetun jälkimmäisen symmetrisen menetelmän (eli menetelmän, jossa yksittäisiä normaaliarvoja verrataan yksittäisten vientitapahtumien hintoihin) avulla selville harjoitetun polkumyynnin todellisen laajuuden, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kyseessä on erillinen oikeudellinen peruste, joka on esitetty vasta vastausvaiheessa. Tämä peruste on näin ollen jätettävä työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti tutkimatta.

116 Edellä esitetystä seuraa, että päinvastoin kuin kantaja väittää, vertailumenetelmiä, joilla määritetään polkumyyntimarginaalin olemassaolo, on sovellettu jokaisen neljän vientiä harjoittavan romanialaisen yhtiön osalta yhtiökohtaisesti.

117 Tästä seuraa, että neljännen kanneperusteen ensimmäistä osaa ei voida hyväksyä.

B *Väite, jonka mukaan on otettu huomioon tutkimusajanjakson ulkopuolelle jääneitä seikkoja*

118 Kantaja Petrotub huomauttaa, että lopullisessa ilmoituksessa komissio ilmoitti ottavansa huomioon kyseisen tuotteen hinnat yhdeksän kuukauden ajan (elokuusta 1995 huhtikuuhun 1996). Sisällyttäessään vuoden 1995 elokuun tähän ajanjaksoon yhteisöjen toimielimet ovat kantajan mukaan rikkoneet 2 artiklan 11 kohtaa, sillä tämän kohdan mukaan kyseiset toimielimet voivat määritellä polkumyyntimarginaalin vain tutkimusajanjakson osalta, joka nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa oli 1.9.1995 ja 31.8.1996 välinen ajanjakso.

119 Neuvosto huomauttaa tähän, että viittaus elokuuhun 1995 on ainoastaan kirjoitusvirhe.

120 Tässä yhteydessä on todettava, että koska kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä siitä, että elokuu 1995 olisi sisällytetty edellä mainittuun tutkimusajanjaksoon, ja koska se myöntää, ettei se ole toimittanut komissiolle mitään tietoja elokuussa 1995 käytetyistä hinnoista, minkään asiassa ilmenevän perusteella ei voida katsoa, että yhteisöjen toimielimet olisivat ottaneet huomioon hinnat, joita kyseisen

tuotteen osalta käytettiin elokuussa 1995 eli kanteen kohteena olevan asetuksen 9 perustelukappaleessa todetun, 1.9.1995—31.8.1996 sijoittuneen tutkimusajanjakson ulkopuolella.

121 Näin ollen neljännen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

C Väite, jonka mukaan siitä, että vientihinnat vaihtelivat eri asiakkaiden, alueiden tai ajanjaksojen välillä, ei ole esitetty näyttöä

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

122 Petrotubin mukaan yhteisöjen toimielimet eivät ole näyttäneet, että vientihinnat olisivat vaihdelleet eri asiakkaiden, alueiden tai ajanjaksojen välillä. Lopullisessa ilmoituksessa komissio on kantajan mukaan päätynyt siihen, että vientihinnat olivat vaihdelleet huomattavasti elokuusta 1995 huhtikuuhun 1996 kestäneen ajanjakson ja toukokuusta 1996 elokuuhun 1996 kestäneen ajanjakson välillä. Komissio ei kantajan mukaan ole perustellut valintaansa verrata yhdeksän kuukauden pituista ajanjaksoa neljän kuukauden pituiseen ajanjaksoon.

123 Lisäksi kantaja väittää, että niistä 148 tuotteesta, jotka komissio oli ottanut huomioon, vain 40 tuotteen, joita oli myyty näinä kahtena ajanjaksona, osalta oli mahdollista määritellä, vaihtelivatko vientihinnat edellä mainittuina ajanjaksoina, mikä todetaan lopullisen ilmoituksen liitteessä 2. Nämä tuotteet muodostivat kuitenkin vähemmän kuin 30 prosenttia kantajan viennin kokonaismäärästä. Lisäksi suurimmalla osalla näistä 40 tuotteesta hinnat eivät vaihdelleet huomattavasti ajanjaksosta toiseen. Kantajan käyttämät hinnat heijastivat pelkästään markkinoilla vallinneita suuntauksia.

124 Neuvosto esittää, että hintojen vaihtelu eri ajanjaksojen välillä on selvästi näytetty toteen, sillä kahtena tarkasteltavana olevana ajanjaksona myydyistä 40 tuotteesta 36:ta tuotetta on myyty jälkimmäisenä ajanjaksona korkeammalla hinnalla kuin ensimmäisellä ajanjaksolla.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

125 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa on todettava, että asiasta ilmenevien seikkojen perusteella yhteisöjen toimielimet ovat näyttäneet toteen sen, että hinnat vaihtelivat ajanjaksosta toiseen, vertailemalle kantajan näinä kahtena edellä mainittuna ajanjaksona myymien 40 tuotteen hintoja. Erityisesti on todettava, että lopullisen ilmoituksen liitteessä 2 olevasta hintaluettelosta ilmenee, että näistä tuotteista 36:lla hinnat olivat jälkimmäisenä ajanjaksona huomattavasti korkeammat kuin ensimmäisenä ajanjaksona ja että tämä ero oli useimmiten vähintään 10 prosenttia.

126 Tältä osin yhteisöjen toimielimiä ei voida syyttää siitä, että ne ovat verranneet yhdeksän kuukauden ajanjakson aikana käytettyjä hintoja neljän kuukauden ajanjakson aikana käytettyihin hintoihin. Siltä osin kuin tällaisella vertailulla pyritään näyttämään, ovatko vientiä harjoittaneet yritykset käyttäneet tiettynä ajanjaksona kohdennettuja hintoja, joilla voidaan peittää polkumyynnin harjoittaminen, olkoonpa tämä ajanjakso millainen tahansa, yhteisöjen toimielimillä on laaja harkintavalta huomioon otettavien ajanjaksojen määrittelemisessä, joka edellyttää monitahoista taloudellista arviota. Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa asiasta ei ilmene mitään, jonka perusteella voitaisiin olettaa, että kyseisten ajanjaksojen valinta saattoi vääristää kyseisten hintojen vertailua.

127 Kantajan sen väitteen tueksi, jonka mukaan hintojen vaihtelu heijasti markkinoiden suuntauksia, ei ole esitetty mitään näyttöä. Tämän väitteen kanssa on joka tapauksessa ristiriidassa se, että hintojen vaihtelua ajanjaksosta toiseen ei ole näytetty minkään romanialaisen viejän osalta eikä, kuten neuvosto korostaa, Slovakian tasavallasta peräisin olevan viennin osalta.

128 Tästä seuraa, että neljännen kanneperusteen kolme osaa on hylättävä.

Viides kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 3 artiklan 2 ja 5—7 kohdan rikkomista

129 Tämä kanneperuste, joka liittyy vahingon olemassaolon määrittelyyn, jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen osa on ymmärrettävä siten, että siinä väitetään kanteen kohteena olevan asetuksen olevan perusasetuksen 3 artiklan 2, 5 ja 6 kohdan vastainen siltä osin kuin asetuksessa on tosiasioita koskevia virheitä ja ilmeisiä arviointivirheitä ja kun sitä on perusteltu riittämättömästi yhteisön tuotannonalan tilanteen osalta. Toisessa osassa kantajat väittävät yhteisöjen toimielinten rikkoneen perusasetuksen 3 artiklan 7 kohtaa, kun ne eivät ole ottaneet huomioon muiden tekijöiden kuin polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin vaikutuksia.

A *Ensimmäinen osa, joka koskee perusasetuksen 3 artiklan 2, 5 ja 6 kohdan rikkomista*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

130 Kantajat väittävät, että perusasetuksen 3 artiklan 6 kohtaa, jossa todetaan seuraavaa, on rikottu:

"On näytettävä 2 kohtaan liittyvien olennaisten todisteiden avulla, että polkumyynnillä tapahtuva tuonti aiheuttaa vahinkoa tässä asetuksessa tarkoitetussa

merkityksessä. Tässä tapauksessa se merkitsee sen näyttämistä, että 3 kohdassa tarkoitetuilla määrillä ja/tai hinnoilla on yhteisön tuotannonalaan vaikutusta 5 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä ja että tämä vaikutus on sellaista, että sitä voidaan pitää merkittävänä".

131 Kantajat täsmentävät tältä osin vastauskirjelmissään, että päinvastoin kuin esitetään neuvoston väitteissä, joiden mukaan kantajat olisivat sekoittaneet vahingon toteennäyttämisen ja syy-yhteyden analysoinnin, kantajien väitteet koskevat kanteen kohteena olevassa asetuksessa tehtyä vahingon arvioimisen ensimmäistä vaihetta eli yhteisön tuotannonalan analysointia. Siltä osin kuin yhteisöjen toimielimet ovat jättäneet näyttämättä kyseisen tuotannonalan tilanteen kuvailun perusteella, että kyseiselle teollisuudenalalle oli aiheutunut vahinkoa, mikä perusasetuksen 3 artiklan 6 kohdassa edellytetään näytettäväksi, ei ollut tarpeen, että kantajat riitauttavat erityisesti syy-yhteyttä koskevan analyysin.

132 Tämän täsmennyksen jälkeen kantajat ensiksi väittivät paikkansapitämättömäksi kanteen kohteena olevan asetuksen 56 perustelukappaleen, jonka mukaan ne eivät olisi kiistäneet yhteisön tuotannonalan tilannetta kuvaavia väliaikaisessa asetuksessa esitettyjä tuloksia, jotka toistetaan kanteen kohteena olevan asetuksen 57—61 perustelukappaleissa.

133 Tämän väitteen esittäessään neuvosto on kantajien mukaan menetellyt huolellisuusvelvoitteensa vastaisesti ja loukannut hyvän hallinnon periaatetta. Lisäksi kantajat väittävät, että kanteen kohteena olevaa päätöstä on perusteltu riittämättömästi yhteisön tuotannonalan tilanteen osalta. Päätöksen perusteella kantajat ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin eivät voi arvioida, ovatko toimielimet ottaneet huomioon kantajien tästä aiheesta esittämät huomautukset. Tällaista perustelujen puuttumista ei voida kantajien mukaan korjata oikeudenkäynnissä.

134 Kantajat kiistävät tämän jälkeen toimielinten yhteisön tuotannonalan tilanteesta tekemät päätelmät. Ne tarkastelevat peräkkäin kapasiteettiin, tuotantoon ja myyntimääriin sekä kannattavuuteen liittyviä päätelmiä.

135 Ensiksi kantajat väittävät, että kanteen kohteena olevan asetuksen 57 perustelukappaleessa esitetyissä, yhteisöjen toimielinten tekemissä kapasiteettia koskevissa päätelmissä on tosiasioita koskevia virheitä. Kantajat toteavat erityisesti, että suurin osa 11 tuotantolaitoksesta (jotka edustivat noin neljäsosaa yhteisöjen kyseisen tuotteen kokonaistuotantokapasiteetista), jotka 57 perustelukappaleen mukaan lopettivat tuotantonsa vuoden 1992 ja tutkimusajanjakson välisenä aikana, joko eivät olleet lopettaneet toimintaansa vaan ne olivat uusineet tuotantolaitoksiaan [Dalmine (Arcore), 1992, 95 000 tonnia; Mannesmann (Mülheim), 1992, 350 000 tonnia; Tubacex (Amurrio), 1993, 60 000 tonnia ja Tubos Reunidos (Amurrio), 1994, 50 000 tonnia] tai niiden toiminta oli siirretty muille tuottajille (Seta, Roncadelle, 1992, 100 000 tonnia) tai ne olivat lopettaneet toimintansa toiminnan lopettamista koskevan tukisuunnitelman mukaisesti (ATM, (Bari), 1995, 35 000 tonnia) eurooppalaisilta tuottajilta itseltään peräisin olevien sellaisten tietojen mukaan, jotka julkaistiin "Metal Bulletin" -nimisessä julkaisussa tai teoksessa nimeltä "Pipe and Tube Mills of the World with Global Technical Data, 1997".

136 Vaikka oletettaisiin, että kantajien esittämiä edellä mainittuja seikkoja ei voitaisi nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa ottaa huomioon, on kuitenkin niin, että yhteisöjen toimielinten esittämien, tuotantolaitosten sulkemisia koskevien väitteiden tueksi ei ole esitetty mitään näyttöä, eikä näyttöä ole esitetty varsinkaan siitä, koskevatko numeeriset tiedot, joihin väitteet perustuvat, yksinomaan tutkimuksessa kyseessä olevaa tuotetta. Toimielinten esittämät kapasiteettia koskevat väitteet ovat tämän johdosta selvästi virheellisiä.

137 Toiseksi kantajat katsovat, että yhteisön tuotannonalan tuotantoa koskevat luvut (kanteen kohteena olevan asetuksen 57 perustelukappale) ovat huomattavasti pienempiä kuin yhteisön tuottajilta peräisin olevat luvut eli luvut, jotka kantajat ovat esittäneet vahinkoa koskevissa väliaikaisissa huomautuksissaan (taulukko 5, sivu 9) ja jotka perustuvat 19.9.1996 päivättyyn saksalaiselta "teräsputkiyhdistykseltä" peräisin olevaan asiakirjaan. Lisäksi kantajat väittävät, että tässä samassa perustelukappaleessa mainitut luvut liittyvät myös yhteisön tuotannon-

alan koko tuotantoon eivätkä pelkästään tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen tuotantoon, päinvastoin kuin todetaan neuvoston väitteissä, joiden tueksi ei kantajien mukaan esitetä mitään näyttöä.

138 Myynnin määrän osalta kantajat esittävät, että kanteen kohteena olevan asetuksen 58 perustelukappaleen mukaan myynti väheni vuoden 1992 781 770 tonnista 775 721 tonniin vuonna 1995 ja 722 042 tonniin tutkimusajanjaksona ja että kyseisessä perustelukappaleessa nimenomaisesti todetaan, että näin ilmoitetut luvut koskevat "yhteisön tuottajien myyntiä" eivätkä pelkästään tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen myyntiä. Nämä luvut ovat "ilmeisessä ristiriidassa" Metal Bulletin -nimisen lehden huhtikuussa 1996 julkaistussa numerossa olleen artikkelin kanssa, jonka otsikkona oli "Seamless changes transform the European scene" ja jossa todettiin, että jo pelkästään Dalminen saumattomien putkien myynti oli yli 700 000 tonnia vuonna 1994. Suuntaus myynnin jatkuvaan pienenemiseen, joka ilmenee 58 perustelukappaleesta mainituista luvuista, on lisäksi ristiriidassa liikevaihdon kasvun kanssa, joka ilmenee luvuista, jotka yhteisön tuottajat ovat maininneet valituksen siinä osassa, joka ei ole luottamuksellinen.

139 Kolmanneksi kantajat väittävät kannattavuuden osalta, että kanteen kohteena oleva asetus (60 perustelukappale) on ristiriidassa väliaikaisen asetuksen (57 perustelukappale) kanssa, että se ei perustu mihinkään luotettavaan näyttöön ja että siinä on ilmeinen arviointivirhe. Kanteen kohteena oleva asetus, jossa tutkimusajanjakson negatiiviseen 0,7 prosentin kannattavuusasteeseen tukeutuen todetaan ainoastaan, että tappiot olivat pienentyneet, ei ole väliaikaisen asetuksen mukainen, sillä viimeksi mainitussa asetuksessa todetaan, että osittain hinnankorotusten johdosta yhteisöjen tuotannonala oli saavuttanut kannattavuusrajan vuoden 1996 kahdeksan ensimmäisen kuukauden aikana eli tutkimusajanjakson kahdeksan viimeisen kuukauden aikana.

140 Lisäksi yhteisön tuottajilta peräisin olevat luvut vahvistavat myynnin olleen kannattavaa. Niinpä yksi suurimmista Euroopan unionin saumattomien putkien tuottajista eli Vallourec Industries (Ranska) on Metal Bulletin -lehdessä vuoden 1996 huhtikuussa julkaistun artikkelin mukaan jälleen tuottanut voittoa vuonna

1995, ja sama koskee tämän lehden samassa numerossa julkaistun, Dalmine goes private -nimisen artikkelin mukaan Dalminea vuosina 1992, 1994 ja 1995.

141 Yhteisöjen toimielimet ovat pitäneet taloudellisia tappioita yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon ilmenemismuotoina (kanteen kohteena olevan asetuksen 62 perustelukappale) näyttämättä, kuten perusasetuksen 3 artiklan 6 kohdassa edellytetään, että taloudelliset tappiot olisivat aiheutuneet tutkimuksessa kyseessä olevista maista peräisin olevasta tuonnista.

142 Kantajat riitauttavat sen, että tapauksessa on otettu huomioon tammikuun 1992 ja tutkimusajanjakson päättymisen välinen ajanjakso vahingon olemassaoloa määritettäessä (kanteen kohteena olevan asetuksen 9 perustelukappale), vaikka tutkimusajanjakso käsitti vain ajanjakson 1.9.1995—31.8.1996.

143 Tältä osin kanteen kohteena olevaa asetusta ei ole kantajien mukaan perusteltu, sillä yhteisöjen toimielimet ovat jättäneet perustelematta toisaalta sen, että huomioon otettiin tutkimusajanjaksoa pidempi ajanjakso, ja toisaalta sen, että vuosi 1992 valittiin tämän pidemmän ajanjakson alkukohdaksi (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 87 kohta). Tällaiset perustelut olisi tarvittu nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa, sillä lukuun ottamatta vuotta 1995 (jona saumattomia putkia valmistavaa tuotannonalaa kohtasi kantajien mukaan maailmanlaajuinen taantuma), kanteen kohteena olevan asetuksen 57 ja 60 perustelukappaleessa mainituista luvuista ilmenee, että kaikkien tapauksen kannalta merkityksellisten tekijöiden osalta yhteisön tuotannonalan tilanne oli parantunut vuosina 1994 ja 1995 ja että se saavutti kannattavuusrajan vuoden 1996 kahdeksan ensimmäisen kuukauden aikana.

144 Neuvosto ei hyväksy näitä perusteluja ja se väittää muun muassa, että kanteen kohteena olevassa asetuksessa esitettyjä toteamuksia koskevat väitteet eivät ole perusteltuja.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

145 Ennen viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan tarkastelua on tulkittava, mitä sillä tarkoitetaan. Vaikka kantajat vetoavat nimenomaisesti pelkästään perusasetuksen 3 artiklan 6 kohdan rikkomiseen, niiden kirjelmissä esitettyjen väitteiden muotoilusta ilmenee, että ne riitauttavat kanteen kohteena olevan asetuksen lainmukaisuuden sillä perusteella, että siinä on tosiseikkoja koskevia virheitä ja että sitä on perusteltu riittämättömästi yhteisön tuotannonalan tilanteen analysoinnin osalta.

146 Väittäessään, että kyseiset toimielimet ovat jättäneet näyttämättä kaikilla asianmukaisilla yhteisön tuotannonalan tilanteeseen liittyvillä todisteilla, joihin perusasetuksen 3 artiklan 6 kohdassa viitataan, että tälle tuotannonalalle on aiheutunut vahinkoa, kantajat ovat riittävän selvästi maininneet ne oikeudelliset periaatteet, joihin ne tukeutuvat, ilman että olisi tarpeen, että kannekirjelmässä olisi nimenomaisesti vedottu tämän artiklan 2 ja 5 kohdan säännöksiin, jotka erityisemmin koskevat yhteisön tuotannonalan tilanteen kehitystä.

147 Näin ollen viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan on katsottava koskevan perusasetuksen 3 artiklan 2, 5 ja 6 kohdan rikkomista.

148 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensiksi, että kantajat ovat riitauttaneet komission esittämät yhteisöjen tuotannonalan tilannetta koskevat väliaikaiset huomautukset vahinkoa koskevissa väliaikaisissa huomautuksissaan samoin kuin vahinkoon liittyviä väitteitään koskevissa tiivistelmissään, jotka esitettiin komissiossa 9.7.1997 pidetyssä kuulemistilaisuudessa, ja että ne ovat vahvistaneet vahinkoa koskevissa lopullisissa huomautuksissaan kannan, jota ne tämän seikan osalta olivat yksityiskohtaisesti puolustaneet väliaikaisissa huomautuksissaan.

149 Tästä seuraa, että kanteen kohteena olevan asetuksen 56 perustelukappaleessa esitetty väite, jonka mukaan osapuolet eivät ole kiistäneet yhteisön tuotannonalan tilannetta kuvaavia väliaikaisessa asetuksessa esitettyjä toteamuksia, ei pidä paikkaansa, kuten kantajat väittävät.

150 Silti on todettava, että päinvastoin kuin kantajat väittävät, tästä paikkansapitämättömyydestä ei seuraa, että kanteen kohteena olevaa asetusta olisi perusteltu riittämättömästi niiden huomautusten osalta, jotka kantajat olivat esittäneet hallinnollisessa menettelyssä.

151 On nimittäin niin, että neuvosto ei lopullisessa asetuksessa ole velvollinen erikseen perustelemaan sitä, että osapuolten hallinnollisessa menettelyssä esittämiä erilaisia väitteitä ei ole otettu huomioon. Riittää, kun kyseisessä asetuksessa esitetään selvästi ne tärkeimmät seikat, joita on tässä tapauksessa käytetty yhteisöjen tuotannonalan tilanteen analysoinnissa, kunhan näistä perusteluista voidaan saada selville ne syyt, joiden johdosta neuvosto on hylännyt osapuolten hallinnollisessa menettelyssä tältä osin esittämät asiaankuuluvat väitteet (asia C-171/87, Canon v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1237, 55 ja 57 kohta ja asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 90 ja 118 kohta).

152 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kanteen kohteena olevan asetuksen 57—62 perustelukappaleessa perustellaan riittävästi niiden yhteisön tuotannonalan tilannetta kuvaavien tärkeimpien tekijöiden arviointia, jotka yhteisöjen toimielimet ovat ottaneet huomioon. Tältä osin kantajat eivät vetoa mihinkään hallinnollisessa menettelyssä väliaikaisessa asetuksessa tehtyjä toteamuksia vastaan esitettyyn väitteeseen tai erityiseen näyttöön, joiden johdosta kanteen kohteena olevaa asetusta olisi pitänyt perustella lisää.

153 Lisäksi on niin, että koska kanteen kohteena olevan asetuksen 56 perustelukappaleessa oleva virheellinen väite, jonka mukaan kantajat eivät olisi kiistäneet

väliaikaisessa asetuksessa esitettyjä yhteisön tuotannonalan tilanteeseen liittyviä toteamuksia, ei konkreettisesti ole vahingoittanut kantajien puolustautumisoikeuksia, sen ei voida katsoa merkitsevän sellaista huolellisuusvelvoitteen ja hyvän hallintotavan rikkomista, jonka johdosta kanteen kohteena oleva asetus olisi lainvastainen.

154 Toiseksi on yhteisöjen tuotannonalan tilanteen osalta tarkasteltava kanteen kohteena olevassa asetuksessa kantajien väitteistä esitettyjen toteamusten paikkansapitävyyttä.

155 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa tältä osin ensiksi, että tämän tilanteen analysointi merkitsee monitahoisten taloudellisten tilanteiden arviointia, jonka osalta tuomioistuimen on rajoitettava valvontansa koskemaan sen tarkastamista, että menettelysääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät aineellisesti paikkansa ja ettei asiassa ole tapahtunut ilmeistä arviointivirhettä tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (asia C-174/87, Ricoh v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1335, 68 kohta).

156 Toisaalta on heti aluksi hylättävä kantajat väitteet, joiden mukaan kapasiteettia, tuotantoa ja myyntiä koskevat kanteen kohteena olevassa asetuksessa mainitut tiedot koskivat yhteisön tuotannonalan koko tuotantoa. Tältä osin kantajat eivät esitä mitään vakavasti otettavaa väitettä, jonka perusteella voitaisiin hylätä neuvoston väite, jonka mukaan vahingon arvioinnin perustana olevat luvut koskevat yksinomaan tutkimuksessa kyseessä olevaa tuotetta.

157 Kapasiteettiin liittyvien toteamusten osalta on todettava, että Metal Bulletin -nimisessä lehdessä ja Pipe and Tube Mills of the World with Global Technical Data -nimisessä teoksessa julkaistut tiedot eivät voi osoittaa toteen, että kanteen kohteena olevan asetuksen 57 perustelukappaleessa olevat, kapasiteetin vähenemistä koskevat toteamukset eivät olisi paikkansapitäviä. Kantajat eivät nimittäin ole vedonneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa mihinkään sellaiseen seikkaan, jonka perusteella voitaisiin asettaa kyseenalaiseksi neuvoston toteamukset, joiden mukaan Dalmine (Arcore) on pienentänyt kapasiteettiaan

95 000 tonnilla ja SETA (Roncadelle) 100 000 tonnilla. Kantajat eivät myöskään ole osoittaneet vääräksi vastaajana olevan toimielimen toteamusta, jonka mukaan Mannesmann, joka yhä omistaa Mülheimissa yhden tehtaan, on sulkenut toisen kapasiteetiltaan 350 000 tonnin tehtaan tällä samalla paikkakunnalla. ATM:n Barissa sijaitsevan tehtaan sulkemisen osalta on todettava, että vaikka kantajien väite, jonka mukaan sulkeminen ei johtunut polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista, olisi paikkansapitävä, sillä ei voitaisi horjuttaa toteamuksia, jotka ovat kanteen kohteena olevan asetuksen 57 perustelukappaleessa, jossa neuvosto tyytyy toteamaan yhteisön tuotannonalan kapasiteetin vähentyneen. Kantajat eivät sitä paitsi ole kiistäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa neuvoston väitteitä, joiden mukaan Tubacexin (Amurrio) kapasiteetti, johon kantajat viittaavat, koskee tuotteita, joista tutkimuksessa ei ole kyse, ja että Tubos Reunidos (Amurrio) on vähentänyt kapasiteettiaan 50 000 tonnilla, mikä neuvoston mukaan ilmeni paikan päällä suoritetussa tarkastuksessa.

158 Yhteisön tuotannonalan tuotannon osalta on todettava (kanteen kohteena olevan asetuksen 57 perustelukappale), että kantajien väitteitä ei voida hyväksyä siltä osin kuin ne perustuvat saksalaisen teräsputkiyhdistyksen toimittamiin, yhdistetyn nimikkeistön nimikkeessä 7304 lueteltuihin saumattomien putkien koko valikoimaa koskeviin lukuihin eivätkä pelkästään tutkimuksessa kyseessä olevia (nimikkeen 7304 37 alanimikkeestä viiteen alanimikkeeseen kuuluvia) tuotteita koskeviin lukuihin.

159 Myynnin määrän (58 perustelukappale) osalta on todettava, että kantajat tyytyvät väittämään, että se on "ilmeisessä ristiriidassa" eräässä lehtiartikkelissa olevien tietojen kanssa, ilman että ne olisivat tehneet eroa koko tuotevalikoiman ja ainoastaan tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen kesken. Yhden yrityksen eli tässä tapauksessa Dalminen myyntiluvuista ei kuitenkaan voida tehdä mitään johtopäätöksiä kyseisen tuotteen koko yhteisön tuotannonalan tuotannon kehittymisen suhteen, siten kuin se on kanteen kohteena olevassa asetuksessa määritelty. Mitä tulee kantajien väitteeseen, joka koskee yhteisön tuottajien liikevaihtojen kasvua, on todettava, että asiakirja-aineistoon kuuluvista asiakirjoista ei ilmene, että valituksessa mainitut luvut, joihin kantajat perustavat väitteensä, koskisivat ainoastaan kanteen kohteena olevassa asetuksessa kyseessä olevia tuotteita.

160 Samoin on todettava kannattavuuden osalta (kanteen kohteena olevan asetuksen 60 perustelukappale), että kantajat esittävät tiettyjä yhteisön tuottajilta peräisin olevia lukuja tekemättä eroa koko tuotevalikoiman ja tutkimuksessa kyseessä olevien tuotteiden välillä. Ne eivät myöskään kiistä neuvoston väitettä, jonka mukaan on niin, että vaikka jotkut tuottajista ovat keränneet voittoja, yhteisön tuottajat ovat keskimääräisesti ottaen kärsineet samankaltaisten tuotteidensa myynnistä tappioita, mikä ilmenee kanteen kohteena olevan asetuksen 60 perustelukappaleesta. Päinvastoin kuin kantajat väittävät, tämä asetus, jossa mainitaan tappioiden pieneneminen tutkimusajanjaksona, mikä osittain johtui samankaltaisten tuotteiden alalla tuolloin sovelletuista polkumyynninvastaisista toimenpiteistä, on täysin väliaikaisessa asetuksessa tehtyjen (57 perustelukappale) niiden toteamusten mukainen, joiden mukaan kannattavuusraja oli saavutettu tutkimusajanjakson kahdeksan viimeisen kuukauden aikana. Kantajat eivät myöskään kiistä sitä, että tämä kehitys ei kuitenkaan riittänyt synnyttämään tulosta, jolla yhteisön tuotannonala olisi voinut kattaa lisääntyvät tuotantokulunsa ja rakennemuutokseen tarvittavat suuret investoinnit, tuottaa kohtuullista voittoa, toipua aiempien vuosien tappioista ja varmistaa elinkelpoisuutensa pitkällä aikavälillä, minkä yhteisöjen toimielimet toteavat kanteen kohteena olevan asetuksen 60 perustelukappaleessa.

161 Määrittäessään ajanjakson, joka otetaan huomioon todettaessa vahinko polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, yhteisöjen toimielimillä on laaja harkintavalta (asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 86 kohta).

162 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa ei ole näytetty, että yhteisöjen toimielimet olisivat ylittäneet harkintavaltansa rajat ottaessaan vahingon määrittämisessä huomioon ajanjakson, joka alkoi vuodesta 1992 ja kesti tutkimusajanjakson päättymiseen saakka. On nimittäin niin, että neuvosto on vakuuttavasti esittänyt, että viiteajanjakson alun vahvistaminen vuoteen 1993, jolloin vallitsi maailmanlaajuinen taloudellinen lama, olisi johtanut ylisuuriin ja epänormaaleihin lopputuloksiin. Koska tämä menettely on aloitettu samaan aikaan kuin muista Itä-Euroopan maista peräisin olevaa samaa tuotetta koskeva tarkastelumenettely (ks. edellä oleva 2 kohta), yhteisöjen toimielimet eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan kohtuulliseksi ottaa huomioon vuoden 1992 tarkastellessaan muun muassa kärsittyä vahinkoa niiden voimassa olevien, vuosina

1992 ja 1993 käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden valossa, jotka koskivat tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen tuontia Unkarista, Puolasta ja Kroatian tasavallasta, ja katsoessaan kohtuulliseksi välttää syrjintää niiden maiden, jotka ovat uuden tutkimuksen kohteena, ja niiden maiden välillä, joita tutkitaan tarkastelun yhteydessä (väliaikaisen asetuksen 45 perustelukappale).

163 Näin ollen kantajat eivät ole näyttäneet, että kanteen kohteena olevassa asetuksessa olisi tosiseikkoja koskevia virheitä tai ilmeisiä arviointivirheitä tai että sitä olisi perusteltu riittämättömästi siltä osin kuin kyse on yhteisön tuotannonalan tilanteen arvioimisesta.

164 Tästä seuraa, että viidennen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

B *Toinen osa, joka koskee perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan rikkomista*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

165 Kantajat esittävät, että yhteisöjen toimielinten velvollisuutena oli perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan nojalla tutkia, ovatko polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin lisäksi muut tekijät, joista komissio tiesi tai joista sen kohtuudella olisi pitänyt tietää, voineet myötävaikuttaa todetun vahingon syntymiseen, ja ovatko nämä tekijät voineet katkaista syy-yhteyden tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen tutkimuksen kohteena olevista maista peräisin olevan tuonnin ja yhteisön tuotannonalan kärsimän vahingon välillä (asia T-166/94, Koyo Seiko v. neuvosto, tuomio 14.7.1995, Kok. 1995, s. II-2129, 79, 81 ja 82 kohta).

166 Yhteisöjen toimielimet eivät kantajien mukaan kuitenkaan ole asianmukaisesti tutkineet tutkimuksessa kyseessä olevan tuotteen yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevan tuonnin määrän tai hintojen vaikutusta. Tältä osin kanteen kohteena olevan asetuksen 64 perustelukappaleessa on tosiseikkoja koskevia virheitä ja ilmeisiä arviointivirheitä. Sen perusteella kantajat eivät myöskään voi tarkastaa, onko komissio menetellyt asianmukaisesti vahinkoa määrittäessään. Kanteen kohteena oleva asetus on siis tältä osin riittämättömästi perusteltu.

167 Kantajat esittävät, että 64 perustelukappaleessa viitataan ainoastaan Argentiinasta peräisin olevaan tuontiin, eikä kyseisen perustelukappaleen perusteella voida määritellä, mitä muuta yhteisöjen ulkopuolisista maista peräisin olevaa tuontia yhteisöjen toimielimet tosiasiallisesti ovat tutkineet. Lisäksi on niin, että päinvastoin kuin vastaaja väittää, lopullisen ilmoituksen liitteeseen 2 liitetyssä taulukossa nro 1 on ainoastaan yksi yhteinen luku yhteisöjen ulkopuolisista maista peräisin olevalle tuonnille, eikä siinä siis ilmoiteta, että yhteisöjen toimielimet olisivat tutkineet muista yhteisön ulkopuolisista maista kuin Argentiinasta peräisin olevaa tuontia. Alkuperäisessä valituksessa ilmoitettujen seikkojen johdosta komission tiedossa kuitenkin oli Ukrainasta, Japanista ja Etelä-Afrikasta peräisin olevan tuonnin vaikutus yhteisön tuotannonalaan ja sen olisi pitänyt vähintään analysoida sitä. Kantajat ovat sitä paitsi hallinnollisessa menettelyssä kiinnittäneet komission huomion tarpeeseen arvioida muista yhteisöjen ulkopuolisista maista ja erityisesti Ukrainasta peräisin olevan tuonnin vaikutuksia vahinkoa koskevissa väliaikaisissa huomautuksissaan ja sitä koskevissa lopullisissa huomautuksissaan.

168 Lisäksi kantajat väittävät toimielinten soveltaneen asiaankuulumatonta kriteeriä kun ne totesivat, että niistä yhteisöjen ulkopuolisista maista, joihin ei kohdistunut tutkimusta, peräisin olevalla tuonnilla oli ollut vähäpätöinen vaikutus yhteisön tuotannonalan tilanteeseen, koska kyseinen tuonti tapahtui hinnoilla, jotka olivat selvästi korkeammat kuin polkumyynnillä tapahtuneessa tuonnissa käytetyt hinnat, vaikka kyseisten maiden markkinaosuus oli lähes kaksinkertaistunut vuodesta 1992 tutkimusajanjakson päättymiseen mennessä. Toimielinten olisi perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan mukaisesti pitänyt selvittää, oliko vahinko voinut aiheutua kokonaan tai osittain yhteisön tuottajien tutkimuksessa kyseessä olevien tuotteiden osalta käyttämien hintojen ja muista maista peräisin olevien tuotteiden hintojen välisistä eroista.

169 Tässä suhteessa Eurostatin luvuista, jotka koskevat saumattomien putkien tuontia yhteisöön vuodesta 1992 vuoteen 1995, ilmenee kantajien mukaan, että Ukrainasta ja Argentiinasta peräisin olevan tuonnin hintojen keskiarvo ei ainoastaan ollut huomattavasti alempi kuin yhteisön tuottajien käyttämien hintojen keskiarvo, vaan se oli myös alempi kuin saman ajanjakson aikana tutkimuksen kohteeksi joutuneista yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olleessa tuonnissa käytettyjen hintojen keskiarvo. Vastaajan tältä osin esittämät päinvastaiset väitteet eivät ole perusteltuja.

170 Yhteisöjen toimielimet eivät ole kantajien mukaan näyttäneet riidattomilla todisteilla, että työllisyyden aleneminen (kanteen kohteena olevan asetuksen 62 perustelukappale) johtui tutkimuksen kohteeksi joutuneista yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevasta tuonnista eikä muista tekijöistä kuten tuotantoprosessin automatisoinnista. Tämän automatisoinnin johdosta metalliteollisuudesta on kuitenkin vähentynyt vuodesta 1992 lähtien 23 000 työpaikkaa Metal Bulletin -lehdessä joulukuussa 1996 julkaistun artikkelin mukaan, jonka otsikkona oli "A strictly private business".

171 Lisäksi komissio ei ole ottanut huomioon perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdassa tarkoitettuina muina tekijöinä yhteisön viennin vähenemistä, mikä ilmenee muun muassa valituksessa mainituista tiedoista.

172 Neuvosto katsoo, että kanteen kohteena oleva asetus on perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan mukainen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

173 Perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan mukaan "polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin lisäksi on tutkittava muut tiedossa olevat tekijät, jotka samaan aikaan

aiheuttavat vahinkoa yhteisön tuotannonalalle, eikä näiden tekijöiden aiheuttamaa vahinkoa saa pitää polkumyynnillä tapahtuvasta tuonnista johtuvana 6 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä. Tässä suhteessa olennaisina tekijöinä voidaan pitää muun muassa muun kuin polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin määrää ja hintoja, kysynnän supistumista tai kulutustottumusten muutoksia, kolmannen maan ja yhteisön tuottajien rajoittavia kauppatapoja ja kyseisten tuottajien välistä kilpailua, tekniikan kehittymistä sekä yhteisön tuotannonalan vientisaavutuksia ja tuottavuutta".

174 Sen väitteen osalta, jonka mukaan yhteisöjen toimielimet eivät olisi tutkineet Etelä-Afrikasta, Japanista ja Ukrainasta peräisin olevan tuonnin vaikutuksia yhteisön tuotannonalan tilanteeseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kanteen kohteena olevasta asetuksesta (64 perustelukappale) ilmenee, että yhteisöjen toimielimet eivät ole rajoittaneet tutkimustaan koskemaan esimerkkinä mainittua, Argentiinasta peräisin oleva tuontia, vaan ne ovat ottaneet huomioon kaiken yhteisöjen ulkopuolisista maista peräisin olevan, kahden tutkimuksen ulkopuolelle jäävän tuonnin. Tältä osin tutkimuksessa kyseessä olevien tuotteiden niistä yhteisöjen ulkopuolisista maista, jotka jäävät tutkimusten ulkopuolelle, peräisin oleva tuonti, jonka määrä (esimerkiksi vuonna 1992 45 875 tonnia) mainitaan lopullisen ilmoituksen liitteeseen 2 liitetyssä taulukossa 1, ei sisällä, päinvastoin kuin kantajat väittävät, ainoastaan Argentiinasta peräisin olevaa tuontia, mikä ilmenee kantajien esittämistä luvuista (joista ilmenee esimerkiksi, että yhteisöön tuotiin vuonna 1992 7 415 tonnia kyseistä tuotetta Argentiinasta). Lisäksi yhteisöjen toimielimet ovat ottaneet huomioon kaiken niistä yhteisöjen ulkopuolisista maista, jotka jäävät tutkimusten ulkopuolelle, peräisin olevan tuonnin, mikä ilmenee kanteen kohteena olevan asetuksen 64 perustelukappaleessa, jossa todetaan, että suoritettujen tutkimusten ulkopuolelle jäävistä maista tapahtuneen tuonnin markkinaosuus kasvoi vuoden 1992 4,3 prosentista tutkimusajanjakson 7,7 prosenttiin.

175 Kantajat eivät myöskään ole esittäneet mitään konkreettista näyttöä, jonka perusteella voitaisiin katsoa yhteisöjen toimielinten tehneen tosiseikkoja koskevan virheen tai ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että huolimatta siitä, että kahden tutkimuksen ulkopuolelle jäävien, yhteisöjen ulkopuolisten maiden markkinaosuudet olivat kasvaneet vuodesta 1992 vuoteen 1996, näistä maista

peräisin olevalla tuonnilla oli vähäpätöinen vaikutus yhteisön tuotannonalan tilanteeseen toisaalta sen vuoksi, että tämä tuonti tapahtui polkumyynnillä tapahtuneessa tuonnissa käytettyjä hintoja selvästi korkeammilla hinnoilla, ja toisaalta siitä syystä, että mistään ei ilmennyt, että tämä tuonti olisi tapahtunut polkumyynnillä. Erityisesti on todettava, että Eurostatin luvut, joihin kantajat ovat vedonneet, koskevat Argentiinasta, Etelä-Afrikasta, Japanista ja Ukrainasta ajanjaksolta 1992—1995 peräisin olevassa viennissä käytettyjen hintojen vuosittaista keskiarvoa. Näiden lukujen perusteella ei voida vertailla riittävän yksityiskohtaisesti näistä yhteisön ulkopuolisista maista peräisin olevassa tuonnissa käytettyjä hintoja ja yhteisön tuottajien tai tutkimuksen kohteeksi joutuneissa maissa toimineiden viejien käyttämiä hintoja.

176 Näin ollen kantajat eivät ole näyttäneet, että yhteisöjen toimielimet olisivat tehneet ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että tutkimusten ulkopuolelle jäävistä, yhteisöjen ulkopuolisista maista peräisin oleva tuonti ei katkaissut polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin ja yhteisön tuotannonalan kärsimän vahingon välistä syy-yhteyttä.

177 Toiseksi on todettava, että siltä osin kuin kyse on uudelleenjärjestelyjen ja tuotantoprosessin automatisoinnin merkityksestä siihen, että yhteisön tuotannonalalta vähennettiin noin 35 prosenttia työpaikoista, mikä vastasi noin 2 800 työpaikan menetystä vuodesta 1992 tutkimusajanjakson päättymiseen saakka (kanteen kohteena olevan asetuksen 61 ja 62 perustelukappale), kantajien esittämät seikat — erityisesti joulukuun 1996 Metal Bulletin -lehdessä julkaistu artikkeli, joka koskee koko terästeollisuutta — eivät riitä näyttämään, että yhteisöjen toimielimet olisivat tehneet ilmeisen arviointivirheen katsoessaan kanteen kohteena olevan asetuksen 66 perustelukappaleessa, että polkumyynnillä tapahtunut tuonti erikseen tarkasteltuna on vaikuttanut ratkaisevasti tähän merkittävään työpaikkojen menetykseen.

178 Mitä kolmanneksi tulee siihen vaikutukseen, joka yhteisön viennin vähenemisellä on yhteisön tuotannonalaan, on todettava, että joka tapauksessa on niin, että kantajien väitteitä ei ole perusteltu millään seikoilla eikä konkreettisella näytöllä, joten ne on näin ollen hylättävä.

179 Kaikkien näiden syiden johdosta yhteisöjen toimielinten ei voida väittää jättäneen tutkimatta muita tiedossa olleita, yhteisön tuotannonalalle vahinkoa aiheuttaneita tekijöitä eikä jättäneen tarkastamatta, pystyivätkö nämä tekijät katkaisemaan polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin ja yhteisön tuotannonalalle aiheutuneen vahingon välisen syy-yhteyden. Lisäksi edellä esitetyistä huomioista seuraa, että kanteen kohteena olevaa asetusta on tältä osin perusteltu riittävästi.

180 Näin ollen viidennen kanneperusteen jälkimmäinen osa, joka koskee perusasetuksen 3 artiklan 7 kohdan rikkomista, ei ole perusteltu.

181 Viidennen kanneperusteen molemmat osat on näin ollen hylättävä.

Kuudes kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan ja kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rikkomista sekä perustelujen riittämättömyyttä

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

182 Kantajat muistuttavat, että perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan mukaan "edellä 1 kohdassa mainitut osapuolet [joihin viejät kuuluvat] voivat pyytää lopullista ilmoittamista olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista — — suunnitellaan".

183 Tässä säännöksessä asetetaan kantajien mukaan komissiolle velvollisuus ilmoittaa viejille polkumyynnin ja vahingon olemassaoloa koskevien päätelmiensä

lisäksi myös yhteisön etua koskevat päätelmänsä. Perusasetuksen 7 artiklan 1 kohdasta ja 9 artiklan 4 kohdasta nimittäin ilmenee, että yhteisön etu kuuluu näihin olennaisiin tosiasioihin ja huomioihin, joiden perusteella lopullisen tullin käyttöönottamista suunnitellaan, eikä neuvosto kiistä tätä.

184 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa yhteisöjen toimielimet ovat kantajien mukaan rikkoneet 20 artiklan 2 kohdassa säädettyä olennaista muotomääräystä, kun ne eivät ole antaneet lopullista ilmoitusta yhteisön etua koskevista huomioista, vaikka kantajat olivat tämän säännöksen nojalla pyytäneet tällaista ilmoitusta 9.10.1996 päivätyssä kirjeessään.

185 Lisäksi kantajat väittävät, että jättäessään antamatta tämän ilmoituksen yhteisöjen toimielimet ovat loukanneet kantajien oikeutta tulla kuulluiksi, mihin kuuluu oikeus saada tieto kaikista niistä seikoista, joilla voi olla epäsuotuisa vaikutus kantajien asemaan ja jotka voivat olla hyödyllisiä kantajien etujen puolustamiseksi, samoin kuin oikeus esittää huomautuksia yhteisöjen toimielinten kannasta (asia C-49/88, Al-Jubail Fertilizer v. neuvosto, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3187, 15 ja 16 kohta).

186 Lisäksi yhteisöjen toimielimet ovat nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa jättäneet ottamatta huomioon kantajien hallinnollisessa menettelyssä esittämät, yhteisön etua koskevat huomautukset. Tästä osoituksena on kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappaleessa oleva toteamus, jonka mukaan "väliaikaisen asetuksen julkaisemisen jälkeen yksikään asianomainen osapuoli ei esittänyt huomioita yhteisön etua koskevien komission väliaikaisten päätelmien johdosta".

187 Koska yhteisöjen toimielimet ovat jättäneet vastaamatta kantajien edellä olevassa kohdassa tarkoitettuihin väitteisiin, kanteen kohteena olevaa asetusta on kantajien mukaan perusteltu riittämättömästi yhteisön edun määrittelyn osalta.

188 Istunnossa kantajat kiistivät neuvoston väitteen, jonka mukaan kantajille olisi annettu tilaisuus puolustaa tehokkaasti etujaan. Kanteen kohteena olevan asetuksen 73 artiklasta ilmenee kantajien mukaan, että väliaikaisen asetuksen julkaisemisen jälkeen komissio jatkoi tutkimustaan. Komissio on tehnyt yhteisön etua koskevan lopullisen päätöksensä niiden lisätietojen perusteella, jotka on näin saatu tutkimuksessa kyseessä olevaa tuotetta käyttäville yrityksille lähetettyihin kyselylomakkeisiin annetuista vastauksista.

189 Neuvosto ei hyväksy kantajien väitteitä. Neuvoston mukaan on ensinnäkin niin, että yhteisön edun mainitsematta jättäminen lopullisessa ilmoituksessa ei merkitse perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan rikkomista eikä kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamista.

190 Viejät eivät neuvoston mukaan nimittäin voi vaatia yhteisön etua koskevan ilmoituksen tekemistä perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan nojalla. Yhteisön edun määrittelemisen osalta neuvosto toteaa, että oikeudesta saada tietoja säädetään perusasetuksen 21 artiklan 6 kohdan erityissäännöksissä; kyseisessä kohdassa todetaan yhteisön etua koskevien päätelmien osalta tarkasti, kenellä on oikeus saada tietoja (viejät eivät kuulu näihin) ja tämän oikeuden yksityiskohdat, ja se korvaa tältä osin 20 artiklan 2 kohdan yleiset säännökset tietojen ilmoittamisesta osapuolille.

191 Tulkintaa, jonka mukaan 21 artiklan 6 kohdassa tarkoitetaan erityisesti yhteisön etua koskevia päätelmiä koskevia tietoja, vahvistaa perusasetuksen 30 perustelukappale ja se, että tässä artiklassa tarkoitetaan myös tiettyjä osapuolia, joilla on perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan nojalla oikeus saada tietoja.

192 Lisäksi edellä mainitussa asiassa Al-Jubail Fertilizer vastaan neuvosto annetussa tuomiossa vahvistetaan, että yhteisön etua koskevia päätelmiä ei ole annettava tiedoksi viejille, sillä kyseiset päätelmät eivät ole osa niitä vastaan esitetyistä väitteistä, joita vastaan niiden on voitava puolustautua.

193 Erityisesti neuvosto toteaa, että viejien edut eivät jo määritelmänkään mukaisesti kuulu mukaan yhteisön edun arvioimiseen. Tällaista arviointia ei edellytetä tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklassa eikä vuoden 1994 polkumyyntikoodissa. Tällaista arviointia koskeva vaatimus on otettu neuvoston mukaan perusasetukseen yhteisön eri taloudellisten toimijoiden etujen yhteensovittamiseksi siten, että samalla taataan paitsi valituksen tehneen tuotannonalan etujen niin myös muiden toimijoiden (tuojien, käyttäjien, kuluttajien), joiden on siis voitava puolustaa tehokkaasti kantaansa, etujen huomioon ottaminen.

194 Joka tapauksessa tässä tapauksessa on neuvoston mukaan niin, että väliaikaisessa asetuksessa (68—77 perustelukappale) on jo käsitelty yhteisön etua. Mikään kantajien tältä osalta esittämä huomautus ei koskenut kyseisen asetuksen 68—77 perustelukappaleessa todettua erityistä päätelmää.

195 Istunnossa neuvosto vastasi kantajien väitteeseen, jonka mukaan tutkimusta oli jatkettu tuotetta käyttävien yritysten parissa väliaikaisen asetuksen julkaisemisen jälkeen, mikä ilmenee kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappaleesta, että tämä väite olisi pitänyt esittää viimeistään vastauksessa.

196 Neuvosto kiistää myös sen, että kanteen kohteena olevaa asetusta (73 perustelukappale) olisi perusteltu riittämättömästi.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

197 Perusasetuksen 20 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Ilmoittaminen osapuolille

1. Valituksen tekijät, tuojat ja viejät sekä niitä edustavat järjestöt ja viejämaan edustajat voivat pyytää, että niille ilmoitetaan olennaisten tosiasioiden ja huomioiden yksityiskohdista, joiden perusteella väliaikaiset toimenpiteet on otettu käyttöön. Ilmoittamista koskevat pyynnöt on osoitettava kirjallisesti viipymättä väliaikaisten toimenpiteiden käyttöön ottamisen jälkeen ja ilmoittaminen on tehtävä kirjallisesti niin pian kuin mahdollista.

2. Edellä 1 kohdassa mainitut osapuolet voivat pyytää lopullista ilmoittamista olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista tai tutkimuksen tai menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä suunnitellaan, ja erityistä huomiota on kiinnitettävä ilmoittamiseen sellaisista tosiasioista ja huomioista, jotka ovat erilaisia kuin väliaikaisten toimenpiteiden yhteydessä käytetyt.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitetut pyynnöt lopullisesta ilmoittamisesta on osoitettava kirjallisesti komissiolle ja, jos väliaikainen tulli otetaan käyttöön, niiden on oltava komissiolla viimeistään kuukausi tämän tullin käyttöönoton julkistamisen jälkeen. — —

4. Lopullinen ilmoittaminen on tehtävä kirjallisesti. Se on tehtävä mahdollisimman nopeasti — — ja tavallisesti viimeistään kuukautta ennen lopullista päätöstä tai lopullisia toimenpiteitä koskevan komission ehdotuksen jättämistä 9 artiklan mukaisesti — — ".

198 Perusasetuksen 21 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Yhteisön etu

1. Jotta voitaisiin määrittää, onko toimenpiteiden toteuttaminen yhteisön edun mukaista, kaikkia etuja olisi arvioitava kokonaisuutena, mukaan lukien yhteisön tuotannonalan sekä käyttäjien ja kuluttajien edut, ja tällainen määritys voidaan tehdä ainoastaan, jos kaikilla osapuolilla on ollut tilaisuus esittää näkökantansa 2 kohdan mukaisesti. Tässä tarkastelussa kiinnitetään erityistä huomiota tarpeeseen poistaa vahingollisen polkumyynnin vinouttavat vaikutukset ja palauttaa tehokas kilpailu. Polkumyynnin ja vahingon perusteella vahvistettuja toimenpiteitä ei voida soveltaa, jos viranomaiset kaikki toimitetut tiedot huomioon ottaen voivat selkeästi päätellä, että näiden toimenpiteiden soveltaminen ei ole yhteisön edun mukaista.

2. Jotta viranomaisilla olisi luotettava perusta kaikkien näkökantojen ja tietojen huomioon ottamiseksi, kun ne päättävät, onko toimenpiteiden käyttöön ottaminen yhteisön etujen mukaista, valituksen tekijät, tuojat ja niitä edustavat yhdistykset ja käyttäjiä ja kuluttajia edustavat järjestöt voivat ilmoittautua ja toimittaa tiedot komissiolle polkumyyntitutkimuksen vireillepanoilmoituksessa vahvistetussa määräajassa. Nämä tiedot tai asianmukaiset yhteenvedot niistä toimitetaan muille tässä artiklassa mainituille osapuolille, joilla on oikeus vastata niihin.

3. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat pyytää tulla kuulluiksi. Pyynnöt hyväksytään, jos ne esitetään kirjallisesti 2 kohdassa vahvistetussa määräajassa ja jos niissä mainitaan yhteisön edun osalta erityiset syyt kuulemiseen.

4. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat esittää huomautuksiaan käyttöön otettujen väliaikaisten tullien soveltamisesta. — —

— —

6. Edellä 2 kohdan mukaisesti toimineet osapuolet voivat pyytää, että niille tiedotetaan tosiasioista ja huomioista, joihin lopulliset päätökset todennäköisesti perustuvat. — — "

199 Sen selvittämiseksi, onko yhteisöjen toimielinten periaatteessa annettava perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan nojalla viejille lopullinen ilmoitus yhteisön etua koskevista tosiasioista ja huomioista, vaikka perusasetuksen 21 artiklassa ei tarkoiteta viejiä, näitä säännöksiä on tulkittava perusasetuksen yleisen rakenteen ja yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden valossa.

200 Perusasetuksella käyttöönotetussa järjestelmässä tietojen antamisesta niille osapuolille, joita menettelyn lopputulos suoraan koskee (valituksen tekijöille, tuojille ja viejille) samoin kuin niitä edustaville järjestöille ja viejämaan edustajille, jotta ne voivat tehokkaasti puolustaa etujaan, säädetään 20 artiklassa. Nämä tiedot on annettava menettelyn kahdessa vaiheessa eli välittömästi väliaikaisten toimenpiteiden käyttöönoton jälkeen (20 artiklan 1 kohta) ja tämän jälkeen ennen

lopullisten toimenpiteiden käyttöönottoa tai tutkimuksen tai menettelyn päättämistä ilman toimenpiteitä (20 artiklan 2 kohta).

201 Perusasetuksen 20 artiklassa samoin kuin kyseisen asetuksen muissa säännöksissä kuten 5 artiklan 10 kohdassa ja 6 artiklan 5, 6 ja 7 kohdassa vastataan kyseisen asetuksen 13 perustelukappaleessa tarkoitettuun tarpeeseen järjestää osapuolille "hyvät mahdollisuudet esittää kaikki olennaiset todisteet ja puolustaa etujaan". Tässä 20 artiklassa annetaan asianomaisille osapuolille, erityisesti viejille, oikeus tulla kuulluksi, joka on yksi yhteisön oikeudessa tunnustetuista perusoikeuksista ja joka käsittää oikeuden saada tietoja niistä olennaisista tosiasioista ja huomioista, joiden perusteella suunnitellaan lopullisten polkumyyntitullien käyttöönoton suosittelemista (em. asia Al-Jubail Fertilizer v. neuvosto, tuomion 15 kohta ja asia T-147/97, Champion Stationery ym. v. neuvosto, tuomio 19.11.1998, Kok. 1998, s. II-4137, 55 kohta).

202 Perusasetuksen järjestelmässä olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden perusteella lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottamista suunnitellaan, kuitenkin liittyvät paitsi polkumyynnin ja vahingon olemassaolon määrittelyyn, niin myös yhteisön edun arviointiin, kuten tämän asetuksen 9 artiklan 4 kohdasta ilmenee. Tämän säännöksen mukaan on nimittäin niin, että neuvosto ottaa käyttöön polkumyyntitullin, "jos tosiasioiden perusteella lopullisesti todetaan, että polkumyyntiä ja siitä aiheutunutta vahinkoa on olemassa, ja jos yhteisön etu vaatii toimintaa 21 artiklan mukaisesti [— —]" (ks. väliaikaisten toimenpiteiden osalta myös perusasetuksen 7 artiklan 1 kohta).

203 Näin ollen viejillä on perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan nojalla oikeus saada vähintään tiivistetysti tietoja yhteisön etua koskevista päätelmistä.

204 Päinvastoin kuin neuvosto väittää, 20 artiklan tällainen tulkinta ei ole ristiriidassa yhteisön etua koskevan, eri tavoitteen omaavan 21 artiklan kanssa. Tässä

21 artiklassa otetaan nimittäin käyttöön perusasetuksen 30 perustelukappaleessa käytettyjä ilmaisuja käyttäen "hallintomenettely", jossa yhteisön tuotannonala, käyttäjät ja kuluttajat voivat esittää näkökantansa, jotta yhteisöjen toimielimet voisivat kaikki asiassa kyseessä olevat edut kokonaisuudessaan huomioon ottaen määrittää, onko yhteisön edun mukaista ottaa käyttöön toimenpiteitä, ja jotta ne voisivat vahvistaa näiden osapuolten tietojensaantioikeudet. Tätä varten kyseisen artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetään oikeudesta tulla kuulluksi ja 6 kohdassa erityisestä tietojen antamisesta tietyille osapuolille (eli valituksen tekijöille, tuojille ja niitä edustaville yhdistyksille samoin kuin käyttäjiä ja kuluttajia edustaville järjestöille), joiden edut on erityisesti syytä ottaa huomioon arvioitaessa yhteisön etua. Se, että 21 artiklan 3, 4 ja 6 kohdassa annetaan niissä mainituille osapuolille erityinen oikeus tulla kuulluksi yhteisön edusta, ei kuitenkaan merkitse, että tämän säännöksen johdosta muilla asianomaisilla henkilöillä, erityisesti viejillä, ei ole oikeutta tulla kuulluksi tästä seikasta 20 artiklan 1 tai 2 kohdan nojalla.

205 On selvää, että 19.8.1997 kantajille annetuissa lopullisissa ilmoituksissa ei viitattu yhteisön etuun.

206 On kuitenkin niin, että asetus, jolla otetaan käyttöön lopulliset polkumyyntitullit, on lainvastainen sen lopullisen ilmoituksen puutteellisuuden johdosta, jolla pyritään antamaan asianomaisille osapuolille tilaisuus esittää tehokkaasti näkökantansa hallinnollisessa menettelyssä, vain, jos tämän ilmoittamatta jättämisen johdosta näillä osapuolilla ei ole ollut tilaisuutta puolustaa tehokkaasti etujaan (em. asia Champion Stationery ym. v. neuvosto, tuomion 55, 73 ja 81—84 kohta).

207 Asia on näin erityisesti silloin, kun ilmoittamatta jättäminen koskee eri tosiasioita tai huomioita kuin niitä, joita käytettiin väliaikaisia toimenpiteitä käyttöönotettaessa, sillä näihin muihin tosiasioihin ja huomioihin on perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan mukaan kiinnitettävä erityistä huomiota lopullista ilmoitusta tehtäessä.

208 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa kantajat eivät kiistä sitä, että kanteen kohteena olevassa asetuksessa toistetaan ja vahvistetaan ne yhteisön etua koskevat tosiasiat ja huomiot, jotka jo oli todettu väliaikaisessa asetuksessa. On nimittäin selvää, että komissio on esittänyt yhteisön edun arvioinnin kannalta merkitykselliset tosiasiat ja huomiot väliaikaisen asetuksen 68—77 perustelukappaleessa ja että tämä asetus on yhdessä väliaikaisen ilmoituksen kanssa annettu tiedoksi kantajille 2.6.1997. Tämän jälkeen kantajat ovat esittäneet näkökantansa näistä tosiasioista ja huomioista 1.7.1997 päivätyissä vahinkoa koskevissa huomautuksissaan. Näissä huomautuksissaan kantajat vetosivat yleisesti yhteisön ja Romanian hyviin kaupallisiin suhteisiin, siihen, että yhteisöä voi uhata vaara siitä, että se ei saa hankittua riittävästi tutkimuksessa kyseessä olevaa tuotetta, samoin kuin siihen, että tutkimuksessa kyseessä olevien tuotteiden osan osalta voi syntyä oligopoli. Lisäksi Petrotub vetosi siihen, että yhteisön yritykset olivat tekemässä merkittäviä sijoituksia tutkimuksen kohteeksi joutuneisiin romanialaisiin yrityksiin, kuten esimerkiksi kantajaan.

209 Kantajat sitäpaitsi toistivat huomautuksensa 5.9.1997 päivätyissä vahinkoa koskevissa lopullisissa huomautuksissaan, joissa ne täsmensivät, että lopulliset huomautukset "eivät sisällä yhteisön etua koskevia huomioita".

210 Kantajat eivät kuitenkaan ole yksilöineet yhtään uutta yhteisön etua koskevaa perustetta, joka olisi hyväksytty kanteen kohteena olevassa asetuksessa ilman, että sitä olisi olennaisilta osin mainittu väliaikaisessa asetuksessa. Lisäksi väliaikaisen asetuksen 74—78 perustelukappaleen ja kanteen kohteena olevan asetuksen 68—77 perustelukappaleen vertailu vahvistaa, että kanteen kohteena olevassa asetuksessa ei ole väliaikaisessa asetuksessa todettuihin seikkoihin nähden uusia ratkaisevia seikkoja.

211 Vaikka on totta, kuten kantajat väittävät, että komissio on jatkanut tutkimustaan väliaikaisen asetuksen antamisen jälkeen saattaakseen muun muassa valmiiksi analyysinsä polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden vaikutuksesta yhteisön tuotannonalaan (kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappale), tämä

seikka ei ole johtanut siihen, että huomioon olisi otettu eri tekijöitä kuin väliaikaisessa asetuksessa mainittuja tekijöitä. Päinvastoin, tämä seikka on johtanut siihen, että yhteisöjen toimielimet ovat kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappaleessa vahvistaneet väliaikaisen asetuksen 76 perustelukappaleessa todetut päätelmät, jotka koskevat polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden käyttöönoton odotettavissa olevaa vähäistä vaikutusta käyttäjätuotannonaloille.

212 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät ole onnistuneet näyttämään, että lopullisten ilmoitusten puutteellisuus yhteisön edun osalta olisi estänyt niitä käyttämästä tehokkaasti puolustautumisoikeuksiaan hallinnollisessa menettelyssä.

213 Sen väitteen osalta, jonka mukaan perustelut ovat puutteellisia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että päätelmällä, jonka neuvosto teki kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappaleessa ja jonka mukaan "yksikään asianomainen osapuoli" ei esittänyt huomautuksia yhteisön edusta, tarkoitetaan erityisesti niitä tuojia/jälleenmyyjiä ja käyttäjätuotannonaloja, jotka yksilöidään väliaikaisen asetuksen 70 ja 71 perustelukappaleessa. Vaikka oletettaisiin, että kyse on hallinnollisen menettelyn virheellisestä kuvailusta siltä osin kuin kantajat ovat kuitenkin esittäneet huomautuksensa yhteisön edusta, tämä virheellisyys ei merkitse perustelujen puutteellisuutta, kuten kantajat väittävät.

214 Kanteen kohteena olevan asetuksen 74—78 perustelukappaleessa nimittäin on yksityiskohtainen erittely kyseisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden vaikutuksesta yhteisön tuotannonalaan, tuottajiin/jälleenmyyjiin ja käyttäjätuotannonaloihin. Näiden perustelujen perusteella kantajat voivat saada selville yhteisöjen toimielinten yhteisön etua koskevat näkökannat ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin harjoittaa valvontaansa.

215 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kuudes kanneperuste on hylättävä.

216 Tämän johdosta kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

217 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan mukaan asianosainen, joka peruuttaa kanteensa, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli sitä vaatii.

218 Koska kantajat ovat peruuttaneet kanteen kohteena olevan asetuksen 2 artiklan kumoamista koskevan vaatimuksensa ja koska ne ovat hävinneet asian tämän saman asetuksen 1 artiklan kumoamista koskevilta osin, kantajat on velvoitettava korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut sen vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä joulukuuta 1999.

H. Jung A. Potocki

kirjaaja laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja